

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 604/2013

av den 26 juni 2013

om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat (omarbetning)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artikel 78.2 e,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommit-
téns yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

(1) Ett antal väsentliga ändringar bör göras av rådets förordning (EG) nr 343/2003 av den 18 februari 2003 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan som en medborgare i tredje land har gett in i någon medlemsstat ⁽⁴⁾. Av tydlighetsskäl bör den förordningen omarbetas.

(2) En gemensam asylpolitik, med ett gemensamt europeiskt asylsystem (Ceas), är en del av Europeiska unionens mål att gradvis upprätta ett område med frihet, säkerhet och rättvisa som är öppet för dem som av olika omständigheter tvingas söka skydd i unionen på laglig väg.

⁽¹⁾ EUT C 317, 23.12.2009, s. 115.

⁽²⁾ EUT C 79, 27.3.2010, s. 58.

⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 7 maj 2009 (EUT C 212 E, 5.8.2010, s. 370) och rådets ståndpunkt vid första behandlingen av den 6 juni 2013 (ännu ej offentliggjord i EUT). Europaparlamentets ståndpunkt av den 10 juni 2013 (ännu ej offentliggjord i EUT).

⁽⁴⁾ EUT L 50, 25.2.2003, s. 1.

(3) Europeiska rådet enades vid sitt särskilda möte i Tammerfors den 15 och 16 oktober 1999 om att arbeta för att inrätta Ceas, grundat på en fullständig och allomfattande tillämpning av Genèvekonventionen om flyktingars rättsliga ställning av den 28 juli 1951 (nedan kallad *Genèvekonventionen*), kompletterad genom New York-protokollet av den 31 januari 1967, och på så sätt säkerställa att ingen skickas tillbaka för att bli utsatt för förföljelse, det vill säga att principen om *non-refoulement* upprätthålls. Utan att det påverkar ansvarskriterierna i denna förordning betraktas i detta avseende medlemsstaterna, som alla iakttar principen om *non-refoulement*, som säkra länder för tredjelandsmedborgare.

(4) I slutsatserna från Tammerfors förklarades också att Ceas på kort sikt bör omfatta ett tydligt och praktiskt genomförbart sätt att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en asylansökan.

(5) En sådan metod bör bygga på objektiva kriterier, som är rättvisa för både medlemsstaterna och de berörda personerna. Den bör särskilt göra det möjligt att snabbt fastställa ansvarig medlemsstat, för att garantera faktisk tillgång till förfarandena för beviljande av internationellt skydd och inte äventyra målet att behandla ansökningar om internationellt skydd snabbt.

(6) Den första etappen i inrättandet av Ceas, som på sikt bör leda till ett gemensamt förfarande och en gemensam status i hela unionen för personer som beviljas internationellt skydd, har nu avslutats. I Haagprogrammet, som antogs av Europeiska rådet den 4 november 2004, fastställs målen på området för frihet, säkerhet och rättvisa under perioden 2005–2010. I Haagprogrammet uppmanades kommissionen att slutföra utvärderingen av den första etappens rättsliga instrument och att för Europaparlamentet och rådet lägga fram den andra etappens instrument och åtgärder för att kunna anta dem före 2010.

(7) I Stockholmsprogrammet bekräftade Europeiska rådet sitt engagemang för målet att i enlighet med artikel 78 i fördraget om Europeiska unionens funktionsätt (EUF-fördraget) senast 2012 upprätta ett gemensamt område

för skydd och solidaritet för personer som beviljats internationellt skydd. Dessutom betonade det att Dublin-systemet fortfarande utgör en grundsten när det gäller att bygga upp Ceas, eftersom det tydligt fördelar ansvar mellan medlemsstater för prövning av ansökningar om internationellt skydd.

- (8) Resurserna vid Europeiska stödkontoret för asylfrågor (nedan kallat *stödkontoret*), som inrättades genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 439/2010⁽¹⁾, bör vara tillgängliga för att tillhandahålla lämpligt stöd till de berörda myndigheterna i de medlemsstater som ansvarar för att genomföra den här förordningen. Stödkontoret bör särskilt tillhandahålla solidaritetsåtgärder, såsom reserven för asylinsatser med asylstödgrupper, för att bistå de medlemsstater som är utsatta för särskilt tryck och där sökande av internationellt skydd (nedan kallade *sökande*) inte har tillgång till adekvata standarder, i synnerhet i fråga om mottagning och skydd.
- (9) Mot bakgrund av resultaten av de utvärderingar av den första etappens instrument som genomförts, är det lämpligt att i detta skede bekräfta de principer som ligger till grund för förordning (EG) nr 343/2003 och samtidigt, på grundval av gjorda erfarenheter, göra nödvändiga förbättringar för att öka effektiviteten i Dublin-systemet och i det skydd som beviljas personer som ansöker om internationellt skydd enligt det systemet. Eftersom ett välfungerande Dublin-system är viktigt för Ceas bör dess principer och funktion ses över när andra komponenter av Ceas och unionens verktyg för solidaritet byggs upp. En omfattande kontroll av ändamålsenligheten bör föreskrivas i form av en evidensbaserad översyn av Dublin-systemets rättsliga, ekonomiska och sociala effekter, inbegripet dess inverkan på de grundläggande rättigheterna.
- (10) För att säkerställa likabehandling av alla personer som ansöker om eller åtnjuter internationellt skydd, och överensstämmelse med det befintliga unionsregelverket på asylområdet, särskilt Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU av den 13 december 2011 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande och för innehållet i det beviljade skyddet⁽²⁾, omfattar tillämpningsområdet för denna förordning personer som ansöker om subsidiärt skydd och personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande.
- (11) Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/33/EU av den 26 juni 2013 om normer för mottagande av perso-

ner som ansöker om internationellt skydd⁽³⁾ bör vara tillämpligt på förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat enligt denna förordning, om inte annat följer av begränsningarna för tillämpningen av det direktivet.

- (12) Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU av den 26 juni 2013 om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd⁽⁴⁾ bör dessutom vara tillämpligt och utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna om rättssäkerhetsgarantier som regleras enligt denna förordning, om inte annat följer av begränsningarna för tillämpningen av det direktivet.
- (13) I enlighet med Förenta nationernas konvention av år 1989 om barnets rättigheter och Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna bör barnets bästa komma i främsta rummet vid tillämpningen av denna förordning. Vid bedömningen av barnets bästa bör medlemsstaterna i synnerhet ta vederbörlig hänsyn till den underåriges välbefinnande och sociala utveckling, säkerhets- och trygghetshänsyn och den underåriges egna synpunkter beroende på hans eller hennes ålder och mognad, inklusive hans eller hennes bakgrund. Dessutom bör det införas särskilda rättssäkerhetsgarantier för ensamkommande barn på grund av deras särskilda sårbarhet.
- (14) I enlighet med Europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna och med Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna bör respekten för familjelivet vara en fråga av största vikt för medlemsstaterna vid tillämpningen av denna förordning.
- (15) Om en och samma medlemsstat gör en samlad prövning av ansökningar om internationellt skydd från medlemmar i samma familj kan det säkerställas att ansökningarna prövas grundligt, att de beslut som fattas i dessa ärenden blir enhetliga och att medlemmar i samma familj inte skiljs från varandra.
- (16) För att säkerställa full respekt för principen om familjens enhet och hänsyn till barnets bästa, bör förekomsten av ett beroendeförhållande mellan en sökande och dennes barn, syskon eller förälder på grund av sökandens graviditet eller moderskap, hälsotillstånd eller höga ålder göras till ett bindande ansvarskriterium. Om sökanden är ett ensamkommande barn bör även närvaron av en familjemedlem eller en släkting som kan ta hand om honom eller henne, på en annan medlemsstats territorium, göras till ett bindande ansvarskriterium.

⁽¹⁾ EUT L 132, 29.5.2010, s. 11.

⁽²⁾ EUT L 337, 20.12.2011, s. 9.

⁽³⁾ Se sidan 96 i detta nummer av EUT.

⁽⁴⁾ Se sidan 60 i detta nummer av EUT.

- (17) Varje medlemsstat bör kunna frågå ansvarskriterierna, särskilt om det föreligger humanitära eller ömmande skäl, för att sammanföra familjemedlemmar, släktingar eller andra närstående och pröva en ansökan om internationellt skydd som den staten har mottagit eller som lämnats in i en annan medlemsstat, även om de inte skulle vara ansvariga för prövningen enligt de bindande kriterierna i denna förordning.
- (18) En personlig intervju med sökanden bör hållas för att underlätta fastställandet av vilken medlemsstat som är ansvarig för prövningen av en ansökan om internationellt skydd. Sökanden bör omedelbart efter det att ansökan om internationellt skydd har lämnats in underrättas om tillämpningen av denna förordning och om att intervjun i syfte att underlätta arbetet med att fastställa ansvarig medlemsstat även ger sökanden möjlighet att lämna information om familjemedlemmar, släktingar eller andra närstående som befinner sig i medlemsstaterna, för att underlätta den ansvariga medlemsstatens bedömningsprocess.
- (19) För att garantera ett effektivt skydd av den berörda individens rättigheter är det viktigt att fastställa rättssäkerhetsgarantier och rätten till ett effektivt rättsmedel i samband med beslut om överföring till den ansvariga medlemsstaten, särskilt i enlighet med artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. För att säkerställa respekten för internationell rätt bör ett effektivt rättsmedel för sådana beslut omfatta prövning såväl av tillämpningen av denna förordning som av den rättsliga och faktiska situationen i den medlemsstat till vilken den sökande överförs.
- (20) Förvar av sökande bör följa den grundläggande principen att personer inte bör hållas i förvar enbart av det skälet att de ansöker om internationellt skydd. Förvar bör pågå en så kort tidsperiod som möjligt och följa nödvändighets- och proportionalitetsprinciperna. Förvar av asylsökande måste särskilt ske i enlighet med artikel 31 i Genèvekonventionen. De förfaranden som föreskrivs i denna förordning med avseende på personer som hålls i förvar bör, som en fråga av största vikt, tillämpas inom kortaste möjliga tidsfrister. När det gäller de allmänna garantier som reglerar förvar, samt villkoren för förvar, bör medlemsstaterna i förekommande fall tillämpa bestämmelserna i direktiv 2013/33/EU också på personer som hålls i förvar på grundval av denna förordning.
- (21) Brister i, eller sammanbrott av, asylsystem, som ett särskilt tryck på systemen ofta kan förvärra eller bidra till, kan riskera den smidiga funktionen hos det system som inrättats genom denna förordning, vilket kan medföra en risk för kränkning av de rättigheter som sökande har enligt unionsregelverket på asylområdet och Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna samt andra internationella förpliktelser i fråga om mänskliga rättigheter och flyktingars rättigheter.
- (22) En process för tidig varning, beredskap och hantering av asylkriser som syftar till att förhindra att asylsystem försvagas eller bryter samman, i samband med vilken stödkontoret spelar en central roll genom att utnyttja sina befogenheter enligt förordning (EU) nr 439/2010, bör inrättas i syfte att säkerställa ett solitt samarbete inom ramen för den här förordningen och för att utveckla ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaterna i fråga om asylpolitik. Denna process bör säkerställa att unionen så snabbt som möjligt varnas om farhågor för att det system som inrättats genom denna förordning inte längre kan fungera smidigt på grund av att en eller flera medlemsstaters asylsystem utsätts för särskilt tryck och/eller på grund av brister i en eller flera medlemsstaters asylsystem. En sådan process skulle göra det möjligt för unionen att främja förebyggande åtgärder i ett tidigt skede och att uppmärksamma sådana situationer politiskt på ett lämpligt sätt. Solidaritet, som är en avgörande komponent i Ceas, och ömsesidigt förtroende går hand i hand. Genom att stärka detta förtroende kan processen för tidig varning, beredskap och hantering av asylkriser förbättra möjligheterna att rikta konkreta åtgärder för verklig och konkret solidaritet till medlemsstaterna i syfte att bistå de berörda medlemsstaterna i allmänhet och sökandena i synnerhet. I enlighet med artikel 80 i EUF-fördraget, där det föreskrivs att unionsakterna, när det är nödvändigt, ska innehålla lämpliga åtgärder för tillämpningen av principen om solidaritet, bör denna process åtföljas av sådana åtgärder. Slutsatserna om en gemensam ram för verklig och konkret solidaritet med medlemsstater som är utsatta för särskilda påfrestningar på sina asylsystem, även till följd av blandade migrationsströmmar, vilka antogs av rådet den 8 mars 2012, är en "verktygslåda" med existerande och potentiella nya åtgärder, som bör beaktas i samband med mekanismen för tidig varning, beredskap och krishantering.
- (23) Medlemsstaterna bör samarbeta med stödkontoret vid insamlingen av information om medlemsstaternas förmåga att hantera särskilt tryck på sina asyl- och mottagningssystem, särskilt inom ramen för tillämpningen av denna förordning. Stödkontoret bör regelbundet rapportera om den information som samlats in i enlighet med förordning (EU) nr 439/2010.
- (24) Enligt kommissionens förordning (EG) nr 1560/2003⁽¹⁾ får överföringar till den medlemsstat som är ansvarig för prövning av en ansökan om internationellt skydd genomföras på frivillig grund, i form av kontrollerad avresa eller med eskort. Medlemsstaterna bör främja frivillig överföring genom att förse sökanden med adekvat information och bör se till att kontrollerade avresor och avresor med eskort genomförs på ett humant sätt, i full

⁽¹⁾ EUT L 222, 5.9.2003, s. 3.

överensstämmelse med de berörda personernas grundläggande rättigheter och mänskliga värdighet samt för barnets bästa och med största möjliga beaktande av utvecklingen när det gäller relevant rättspraxis, särskilt beträffande överföringar av humanitära skäl.

- (25) Ett gradvist upprättande av ett område utan inre gränser, där fri rörlighet för personer garanteras i enlighet med EUF-fördraget, och införandet av en unionspolitik för villkoren för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse, med gemensamma insatser för att hantera de yttre gränserna, gör det nödvändigt att finna en jämvikt mellan ansvarskriterierna i solidarisk anda.
- (26) Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter⁽¹⁾ är tillämpligt på sådan behandling av personuppgifter som utförs av medlemsstaterna i enlighet med denna förordning.
- (27) Utbytet av sökandes personuppgifter, inklusive känsliga uppgifter om hans eller hennes hälsotillstånd, före en överföring kommer att säkerställa att de behöriga asylmyndigheterna kan ge de sökande adekvat stöd och säkerställer kontinuitet i det skydd och de rättigheter som tillkommer de sökande. Särskilda åtgärder bör vidtas för att säkerställa skyddet av uppgifter om sökande som befinner sig i denna situation, i enlighet med direktiv 95/46/EG.
- (28) Det går att underlätta tillämpningen av denna förordning och göra den effektivare genom bilaterala överenskommelser mellan medlemsstaterna för att förbättra kommunikationen mellan behöriga myndigheter, korta ner tidsfrister för förfaranden eller förenkla handläggningen av framställningar om övertagande eller återtagande och fastställa former för överföringar.
- (29) Det är nödvändigt att säkerställa överensstämmelse mellan bestämmelserna om ansvarig medlemsstat i förordning (EG) nr 343/2003 och motsvarande bestämmelser i den här förordningen. Man bör även se till att den här förordningen överensstämmer med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 603/2013 av den 26 juni 2013 om inrättande av Eurodac för jämförelse av fingeravtryck för en effektiv tillämpning av förordning (EU) nr 604/2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelands-

medborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat och för när medlemsstaternas brottsbekämpande myndigheter begär jämförelser med Eurodacuppgifter för brottsbekämpande ändamål⁽²⁾.

- (30) Användningen av Eurodacsystemet, som inrättades genom förordning (EU) nr 603/2013, bör underlätta tillämpningen av den här förordningen.
- (31) Användningen av informationssystemet för viseringar, som inrättades genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 767/2008 av den 9 juli 2008 om informationssystemet för viseringar (VIS) och utbytet mellan medlemsstaterna av uppgifter om viseringar för kortare vistelse⁽³⁾, särskilt genomförandet av artiklarna 21 och 22 i denna, bör underlätta tillämpningen av den här förordningen.
- (32) I fråga om behandlingen av personer som omfattas av tillämpningsområdet för denna förordning är medlemsstaterna bundna av sina förpliktelser enligt internationella rättsliga instrument, inklusive relevant rättspraxis från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna.
- (33) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av den här förordningen bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter⁽⁴⁾.
- (34) Granskningsförfarandet bör användas för antagandet av en gemensam broschyr om Dublin/Eurodac, samt en särskild broschyr för ensamkommande barn, ett standardformulär för utbyte av relevanta uppgifter om ensamkommande barn, enhetliga villkor för utbyte av uppgifter om underåriga och personer i beroendeställning, enhetliga villkor för utarbetande och översändande av framställningar om övertagande och återtagande, två förteckningar över relevanta delar av bevis och indicier, och regelbunden revidering av dessa, en passersedel, enhetliga villkor för uppgifter rörande överföringar, ett standardformulär för utbyte av uppgifter före en överföring, ett gemensamt hälsointyg, enhetliga villkor och förfaranden för utbyte av uppgifter om en persons hälsotillstånd före en överföring och säkra elektroniska överföringskanaler för översändande av framställningar.

⁽¹⁾ EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ Se sidan 1 i detta nummer av EUT.

⁽³⁾ EUT L 218, 13.8.2008, s. 60.

⁽⁴⁾ EUT L 55, 28.2.2011, s. 13.

- (35) För att fastställa kompletterande bestämmelser bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen vad gäller identifiering av familjemedlemmar, syskon eller släktingar till ett ensamkommande barn, kriterier för att fastställa förekomsten av erkända familjeband, kriterier som ska beaktas vid bedömningen av en släktings förmåga att ta hand om ett ensamkommande barn i de fall när familjemedlemmar, syskon eller släktingar vistas i mer än en medlemsstat, kriterier för att bedöma ett beroendeförhållande, kriterier som ska beaktas vid bedömningen av en persons förmåga att ta hand om en person i beroendeställning och de uppgifter som ska beaktas vid bedömningen av en oförmåga att resa under en betydande tid. När kommissionen utövar sin befogenhet att anta delegerade akter ska den inte överskrida räckvidden för barnets bästa som fastställs i artikel 6.3 i denna förordning. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. När kommissionen förbereder och utarbetar delegerade akter bör den se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att det sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (36) Vid tillämpningen av denna förordning, inklusive i samband med förberedandet av delegerade akter bör kommissionen samråda med experter från bland annat alla relevanta nationella myndigheter.
- (37) Närmare bestämmelser för tillämpningen av förordning (EG) nr 343/2003 har fastställts genom förordning (EG) nr 1560/2003. Vissa av bestämmelserna i förordning (EG) nr 1560/2003 bör införlivas med den här förordningen, antingen av tydlighetsskäl eller därför att de kan fylla ett allmänt syfte. Det är särskilt viktigt för både medlemsstaterna och de berörda sökandena att det finns en allmän mekanism för att finna en lösning i fall där medlemsstater har skilda uppfattningar om tillämpningen av en bestämmelse i den här förordningen. Det är därför motiverat att införliva den mekanism för lösning av tvister rörande den humanitära klausulen som föreskrivs i förordning (EG) nr 1560/2003 i den här förordningen och att utvidga dess tillämpningsområde till den här förordningen i sin helhet.
- (38) En effektiv övervakning av genomförandet av denna förordning förutsätter att den utvärderas regelbundet.
- (39) Denna förordning respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Förordningen syftar särskilt till att trygga full respekt för den rätt till asyl som garanteras i artikel 18 i stadgan och för de rättigheter som erkänns i artiklarna 1, 4, 7, 24 och 47 i stadgan. Denna förordning bör därför tillämpas i enlighet med detta.
- (40) Eftersom målet för denna förordning, nämligen att införa kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och det därför, på grund av denna förordnings omfattning och verkningar, bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget). I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (41) I enlighet med artiklarna 3 och 4a.1 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, har dessa medlemsstater meddelat att de önskar delta i antagandet och tillämpningen av denna förordning.
- (42) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, deltar Danmark inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Danmark.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

SYFTE OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Syfte

I denna förordning fastställs kriterier och mekanismer för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som lämnats in i en av medlemsstaterna av en tredjelandsmedborgare eller en statslös person (nedan kallad *den ansvariga medlemsstaten*).

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning gäller följande definitioner:

- a) *tredjelandsmedborgare*: varje person som inte är unionsmedborgare enligt artikel 20.1 i EUF-fördraget och som inte heller är medborgare i en stat som deltar i denna förordning genom ett avtal med Europeiska unionen.

- b) *ansökan om internationellt skydd*: en ansökan om internationellt skydd i den mening som avses i artikel 2 h i direktiv 2011/95/EU.
- c) *sökande*: en tredjelandsmedborgare eller en statslös person som har lämnat en ansökan om internationellt skydd som ännu inte har slutligt avgjorts.
- d) *prövning av ansökan om internationellt skydd*: alla de prövningsåtgärder, beslut eller avgöranden som ankommer på de behöriga myndigheterna rörande en ansökan om internationellt skydd enligt direktiv 2013/32/EU och direktiv 2011/95/EU, med undantag för förfarandena för att fastställa ansvarig medlemsstat i enlighet med denna förordning.
- e) *återkallande av en ansökan om internationellt skydd*: åtgärder varigenom den sökande i enlighet med direktiv 2013/32/EU, uttryckligen eller underförstått, avbryter det förfarande som inleddes i och med att han eller hon lämnade in sin ansökan om internationellt skydd.
- f) *person som beviljats internationellt skydd*: en tredjelandsmedborgare eller en statslös person som har beviljats internationellt skydd i den mening som avses i artikel 2 a i direktiv 2011/95/EU.
- g) *familjemedlemmar*: följande familjemedlemmar till den sökande, om dessa befinner sig på medlemsstaternas territorium och under förutsättning att familjen existerade redan i ursprungslandet:
- Sökandens make eller maka eller ogifta partner i ett varaktigt förhållande, om lag eller praxis i den berörda medlemsstaten behandlar ogifta par som jämställda med gifta par i sin nationella rätt avseende tredjelandsmedborgare.
 - Underåriga barn till sådana par som avses i första strecksatsen eller till sökanden, förutsatt att de är ogifta och oavsett om de är födda inom eller utom äktenskapet eller adopterade enligt nationell rätt.
 - Om sökanden är underårig och ogift, fadern, modern eller en annan vuxen som ansvarar för sökanden enligt lag eller praxis i den medlemsstat där den vuxna befinner sig.
 - Om den person som beviljats internationellt skydd är underårig och ogift, fadern, modern eller en annan vuxen som ansvarar för denne antingen enligt lag eller praxis i den medlemsstat där den person som beviljats internationellt skydd befinner sig.
- h) *släkting*: Sökandens vuxna faster/moster eller farbror/morbror eller mor- eller farförälder, som befinner sig på en medlemsstats territorium, oavsett om sökanden är född inom eller utom äktenskapet eller adopterad enligt nationell rätt.
- i) *underårig*: en tredjelandsmedborgare eller en statslös person under 18 år.
- j) *ensamkommande barn*: underårig som anländer till medlemsstaternas territorium utan att vara i sällskap med en vuxen som enligt lag eller praxis i den berörda medlemsstaten ansvarar för honom eller henne, så länge han eller hon inte faktiskt tas om hand av en sådan vuxen; det gäller även en underårig som lämnas utan medföljande vuxen efter att ha anlämt till medlemsstaternas territorium.
- k) *företrädare*: en person eller organisation som av behöriga organ utsetts för att bistå och företräda ett ensamkommande barn i förfarandena enligt denna förordning för att tillgodose barnets bästa och att vid behov företräda barnet rättsligt. Om en organisation utses till företrädare ska den utse en person som ansvarig för att uppfylla företrädarens ansvar för det ensamkommande barnet, i enlighet med denna förordning.
- l) *uppehållstillstånd*: varje tillstånd som utfärdas av myndigheterna i en medlemsstat och som berättigar en tredjelandsmedborgare eller en statslös person att vistas på dess territorium, inklusive de dokument som styrker rätten att vistas på territoriet inom ramen för tillfälligt skydd eller i väntan på att den situation som förhindrar att ett avlägsnandebeslut verkställs ska upphöra, med undantag för viseringar och uppehållstillstånd som utfärdas under den tid som krävs för att fastställa ansvarig medlemsstat enligt denna förordning eller under prövningen av en ansökan om internationellt skydd eller en ansökan om uppehållstillstånd.
- m) *visering*: tillstånd som utfärdas eller beslut som fattas av en medlemsstat och som krävs för transitering genom eller inresa för vistelse i den medlemsstaten eller flera medlemsstater. Viseringarnas art fastställs enligt följande definitioner:
- *visering för längre vistelse*: tillstånd eller beslut som utfärdas av en av medlemsstaterna i enlighet med nationell rätt eller unionsrätten och som krävs för inresa för vistelse i den medlemsstaten under längre tid än tre månader.

- *visering för kortare vistelse*: tillstånd som utfärdas eller beslut som fattas av en medlemsstat för transitering genom eller vistelse på en eller flera eller samtliga medlemsstaters territorium som inte varar längre än tre månader under en sexmånadersperiod från dagen för första inresa till medlemsstaternas territorium
 - *visering för flygplatstransitering*: visering som är giltig för transitering genom de internationella transitområdena på en eller flera av medlemsstaternas flygplatser.
- n) *risk för avvikande*: skäl i det enskilda fallet och grundade på lagstadgade objektiva kriterier, att anta att en sökande, en tredjelandsmedborgare eller en statslös person som är föremål för ett överföringsförfarande kan komma att avvika.

KAPITEL II

ALLMÄNNA PRINCIPER OCH GARANTIER

Artikel 3

Tillgång till förfarandet för prövning av en ansökan om internationellt skydd

1. Medlemsstaterna ska pröva varje ansökan om internationellt skydd som lämnas in av en tredjelandsmedborgare eller en statslös person som är tillämplig på någon av medlemsstaternas territorium, inklusive vid gränsen eller i transitområden. Ansökan ska prövas av en enda medlemsstat, som ska vara den medlemsstat som enligt kriterierna i kapitel III fastställs som ansvarig.

2. Om ansvarig medlemsstat inte kan fastställas på grundval av kriterierna i denna förordning inte kan fastställas, ska den medlemsstat där ansökan om internationellt skydd först lämnades in ansvara för prövningen.

Om det är omöjligt att överföra en sökande till den medlemsstat som ursprungligen utsetts som ansvarig på grund av att det finns välgrundade skäl att anta att det finns systematiska brister i asylförfarandet och i mottagningsvillkoren för sökande i den medlemsstaten, vilket medför en risk för omänsklig eller förnedrande behandling i den mening som avses i artikel 4 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, ska den medlemsstat som genomför förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat fortsätta att undersöka de kriterier som anges i kapitel III för att fastställa huruvida en annan medlemsstat kan utses som ansvarig.

Om överföringen i enlighet med denna punkt inte kan göras till någon medlemsstat som utsetts på grundval av kriterierna i kapitel III eller till den medlemsstat där ansökan först lämnades in, ska den medlemsstat som genomför förfarandet för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig bli ansvarig medlemsstat.

3. Varje medlemsstat behåller möjligheten att skicka en sökande till ett säkert tredjeland om inte annat följer av de bestämmelser och garantier som föreskrivs i direktiv 2013/32/EU.

Artikel 4

Rätt till information

1. Omedelbart efter det att en ansökan om internationellt skydd har lämnats in i den mening som avses i artikel 20.2 i en medlemsstat ska dess behöriga myndigheter underrätta sökanden om tillämpningen av denna förordning, särskilt om

- a) syftena med denna förordning och konsekvenserna av att lämna in en ny ansökan i en annan medlemsstat samt konsekvenserna av att förflytta sig från en medlemsstat till en annan under de skeden när den ansvariga medlemsstaten enligt denna förordning fastställs och ansökan om internationellt skydd prövas,
- b) kriterierna för fastställande av ansvarig medlemsstat, och rangordningen mellan dessa kriterier, de olika stegen i förfarandet, och deras varaktighet, samt att en ansökan om internationellt skydd som har lämnats in i en medlemsstat kan leda till att denna medlemsstat blir ansvarig enligt denna förordning även om detta inte grundar sig på dessa kriterier,
- c) den personliga intervjun enligt artikel 5 och möjligheten att lämna information om närvaron av familjemedlemmar, släktingar eller andra närstående i medlemsstaterna, inklusive på vilket sätt sökanden kan lämna denna information,
- d) möjligheten att överklaga eller begära omprövning av ett beslut om överföring och, i tillämpliga fall, ansöka om avbrytande av överföringen,
- e) det faktum att medlemsstaternas behöriga myndigheter kan komma att utbyta uppgifter om honom eller henne i det enda syftet att tillämpa de skyldigheter som följer av denna förordning,
- f) rätten att få åtkomst till uppgifter som rör sökanden och att begära att sådana uppgifter rättas om de är oriktiga eller raderas om de är olagligen behandlade, samt förfarandena för utövande av dessa rättigheter, inklusive kontaktuppgifter till de myndigheter som avses i artikel 35 och till de nationella tillsynsmyndigheter som är ansvariga att pröva frågor om skydd av personuppgifter.

2. Den information som avses i punkt 1 ska tillhandahållas sökanden skriftligt, på ett språk denne förstår eller rimligen kan förväntas förstå. Medlemsstaterna ska använda sig av den gemensamma broschyr som utarbetats för ändamålet i enlighet med punkt 3.

Om det är nödvändigt för att sökanden ska kunna ta till sig informationen, ska den även tillhandahållas muntligen, till exempel i samband med den personliga intervju som avses i artikel 5.

3. Kommissionen ska genom genomförandeakter utarbeta en gemensam broschyr samt en särskild broschyr för ensamkommande barn som innehåller åtminstone den information som avses i punkt 1 i denna artikel. Denna gemensamma broschyr ska även innehålla information om tillämpningen av förordning (EU) nr 603/2013 och särskilt i vilket syfte en sökandes uppgifter kan komma att behandlas inom Eurodac. Den gemensamma broschyren ska utformas på ett sådant sätt att den möjliggör för medlemsstaterna att komplettera den med ytterligare medlemsstatsspecifik information. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 44.2 i denna förordning.

Artikel 5

Personlig intervju

1. I syfte att underlätta förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat ska den fastställande medlemsstaten genomföra en personlig intervju med sökanden. Intervjun ska också ge sökanden möjlighet att ta till sig den information som denne tillhandahållits i enlighet med artikel 4.

2. Den personliga intervjun behöver inte genomföras om

a) sökanden har avvikit, eller

b) sökanden efter att ha mottagit den information som avses i artikel 4 redan har tillhandahållit den information som är relevant för att fastställa ansvarig medlemsstat på annat sätt. Den medlemsstat som avstår från att genomföra intervjun ska ge sökanden möjlighet att lägga fram all ytterligare information som är relevant för att fastställandet av ansvarig medlemsstat ska kunna utföras korrekt, innan beslut fattas om att överföra sökanden till den ansvariga medlemsstaten i enlighet med artikel 26.1.

3. Den personliga intervjun ska äga rum inom skälig tid och, under alla omständigheter, innan något beslut har fattats om att överföra sökanden till den ansvariga medlemsstaten i enlighet med artikel 26.1.

4. Den personliga intervjun ska genomföras på ett språk som sökanden förstår eller rimligen kan förväntas förstå och på vilket han eller hon kan kommunicera. Om så behövs ska medlemsstaterna anlita en tolk som kan säkerställa en fungerande kommunikation mellan sökanden och den person som genomför den personliga intervjun.

5. Den personliga intervjun ska genomföras under förhållanden som säkerställer tillbörlig konfidentialitet. Den ska utföras av en person som har behörighet enligt nationell rätt.

6. Den medlemsstat som genomför den personliga intervjun ska göra en skriftlig sammanfattning som åtminstone ska innehålla de viktigaste uppgifter som sökanden har lämnat vid intervjun. Denna sammanfattning kan göras i form av en rapport

eller ett standardformulär. Medlemsstaten ska se till att sökanden och/eller den juridiska rådgivaren eller annan rådgivare som företräder sökanden i god tid får tillgång till sammanfattningen.

Artikel 6

Skydd för underåriga

1. Barnets bästa ska vara en fråga av största vikt för medlemsstaterna vid alla förfaranden som föreskrivs i denna förordning.

2. Medlemsstaterna ska se till att ensamkommande barn har en företrädare som företräder och/eller bistår dem i samband med alla förfaranden som föreskrivs i denna förordning. Företrädaren ska ha de kvalifikationer och den sakkunskap som behövs för att säkerställa att barnets bästa beaktas under de förfaranden som genomförs enligt denna förordning. Företrädaren ska ha tillgång till innehållet i de relevanta handlingarna i sökandens akt, inklusive den särskilda broschyren för ensamkommande barn.

Denna punkt ska inte påverka tillämpningen av de relevanta bestämmelserna i artikel 25 i direktiv 2013/32/EU.

3. Vid bedömningen av barnets bästa ska medlemsstaterna samarbeta nära med varandra och särskilt ta vederbörlig hänsyn till följande faktorer:

a) Möjligheterna till familjeåterförening.

b) Den underåriges välbefinnande och sociala utveckling.

c) Säkerhets- och trygghetshänsyn, särskilt om det finns en risk för att den underåriga är offer för människohandel.

d) Den underåriges egna synpunkter, beroende på hans eller hennes ålder och mognad.

4. Vid tillämpning av artikel 8 ska den medlemsstat där det ensamkommande barnet lämnade in ansökan om internationellt skydd så snart som möjligt vidta lämpliga åtgärder för att identifiera de familjemedlemmar, syskon eller släktingar till det ensamkommande barnet som befinner sig på medlemsstaternas territorium, samtidigt som man värnar om barnets bästa.

I detta syfte kan den medlemsstaten begära hjälp från internationella eller andra relevanta organisationer, och kan underlätta den underåriges tillgång till sådana organisationers verksamhet för att efterforska anhöriga.

Personalen vid de behöriga myndigheter som avses i artikel 35 och som handlägger framställningar rörande ensamkommande barn ska ha fått och ska fortsätta få lämplig fortbildning om underårigas särskilda behov.

5. I syfte att underlätta lämpliga åtgärder för att identifiera familjemedlemmar, syskon eller släktingar till ett ensamkommande barn som bor på en annan medlemsstats territorium i enlighet med punkt 4 i denna artikel ska kommissionen anta genomförandeakter inklusive ett standardformulär för utbyte av relevanta uppgifter mellan medlemsstaterna. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 44.2.

KAPITEL III

KRITERIER FÖR ATT FASTSTÄLLA ANSVARIG MEDLEMSSTAT

Artikel 7

Kriteriernas rangordning

1. Kriterierna för att fastställa ansvarig medlemsstat ska tillämpas i den ordning de anges i detta kapitel.

2. Ansvarig medlemsstat i enlighet med kriterierna i detta kapitel ska fastställas på grundval av situationen vid den tidpunkt då sökanden först lämnade in sin ansökan om internationellt skydd i en medlemsstat.

3. Vid tillämpningen av kriterierna i artiklarna 8,10 och 16 ska medlemsstaterna beakta alla tillgängliga bevis angående närvaron på en medlemsstats territorium av familjemedlemmar, släktingar eller andra närstående till sökanden, på villkor att dessa bevis läggs fram innan en annan medlemsstat samtycker till att överta eller återta den berörda personen i enlighet med artiklarna 22 respektive 25 och att sökandens tidigare ansökningar om internationellt skydd ännu inte blivit föremål för ett första beslut i sak.

Artikel 8

Underårige

1. Om sökanden är ett ensamkommande barn ska ansvarig medlemsstat vara den där en familjemedlem eller ett syskon till det ensamkommande barnet lagligen vistas, förutsatt att det är för den underårige bästa. Om den sökande är en gift underårig vars make eller maka inte lagligen vistas på medlemsstaternas territorium, ska ansvarig medlemsstat vara den medlemsstat där fadern, modern eller en annan vuxen som enligt lag eller praxis i den medlemsstaten ansvarar för den underårige eller syskon, lagligen vistas.

2. Om den sökande är ett ensamkommande barn och har en släkting som vistas lagligt i en annan medlemsstat och det vid en individuell prövning har fastställts att släktingen kan ta hand om honom eller henne, ska den medlemsstaten sammanföra

den underårige med släktingen och vara ansvarig medlemsstat, förutsatt att det är för den underårige bästa.

3. Om familjemedlemmar, syskon eller släktingar som avses i punkterna 1 och 2 vistas i mer än en medlemsstat, ska ansvarig medlemsstat fastställas på grundval av vad som är bäst för det ensamkommande barnet.

4. I frånvaro av en familjemedlem, ett syskon eller en släkting som avses i punkterna 1 och 2 ska ansvarig medlemsstat vara den där den underårige har lämnat in sin ansökan om internationellt skydd förutsatt att det är för den underårige bästa.

5. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 45 med avseende på identifiering av familjemedlemmar, syskon eller släktingar till det ensamkommande barnet, kriterier för att fastställa förekomsten av erkända familjeband, kriterier för bedömningen av en släktings förmåga att ta hand om det ensamkommande barnet, inklusive i de fall när familjemedlemmar, syskon eller släktingar till det ensamkommande barnet vistas i mer än en medlemsstat. Kommissionen ska vid utövandet av sina befogenheter att anta delegerade akter inte överskrida räckvidden av barnets bästa enligt artikel 6.3.

6. Kommissionen ska genom genomförandeakter fastställa enhetliga villkor för samråd och utbyte av uppgifter mellan medlemsstaterna. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 44.2.

Artikel 9

Familjemedlemmar som har beviljats internationellt skydd

Om en familjemedlem till sökanden, oberoende av om familjen bildades redan i ursprungslandet, har beviljats rätt att i egenskap av person som beviljats internationellt skydd vistas i en medlemsstat, ska den medlemsstaten ansvara för prövningen av ansökan om internationellt skydd, om de berörda personerna skriftligen uttryckt önskemål om detta.

Artikel 10

Familjemedlemmar som har ansökt om internationellt skydd

Om en familjemedlem till sökanden befinner sig i en medlemsstat och har lämnat in en ansökan om internationellt skydd i den medlemsstaten som ännu inte blivit föremål för ett första beslut i sak, ska medlemsstaten i fråga ansvara för prövningen av ansökan om internationellt skydd, om de berörda personerna skriftligen uttryckt önskemål om detta.

Artikel 11

Förfarande rörande familjer

Om flera familjemedlemmar och/eller underåriga ogifta syskon lämnar in ansökningar om internationellt skydd samtidigt i samma medlemsstat, eller vid olika tidpunkter som ligger så nära varandra att förfarandena för att fastställa ansvarig medlemsstat kan genomföras samlat, och om tillämpningen av kriterierna i denna förordning skulle leda till att de separerades, ska följande bestämmelser ligga till grund för att fastställa ansvarig medlemsstat:

- a) Den medlemsstat som genom kriterierna fastställs som ansvarig för övertagande av flertalet familjemedlemmar och/eller underåriga ogifta syskon ska ansvara för prövningen av ansökningar om internationellt skydd från alla familjemedlemmar och/eller underåriga ogifta syskon.
- b) I annat fall ska den medlemsstat som genom kriterierna fastställs som ansvarig för prövningen av ansökan från den äldste av dem ansvara för prövningen.

Artikel 12

Utfärdande av uppehållstillstånd eller viseringar

1. Om sökanden har ett giltigt uppehållstillstånd, ska den medlemsstat som utfärdat tillståndet ansvara för prövningen av ansökan om internationellt skydd.

2. Om sökanden har en giltig visering, ska den medlemsstat som utfärdat viseringen ansvara för prövningen av ansökan om internationellt skydd, såvida inte viseringen har utfärdats på en annan medlemsstats vägnar i enlighet med en sådan överenskommelse om representation som avses i artikel 8 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 810/2009 av den 13 juli 2009 om införande av en gemenskapskodex om viseringar⁽¹⁾. I så fall ska den representerade medlemsstaten ansvara för prövningen av ansökan om internationellt skydd.

3. Om sökanden har flera giltiga uppehållstillstånd eller viseringar, utfärdade av olika medlemsstater, ska ansvaret för att pröva ansökan om internationellt skydd tilldelas medlemsstaterna i följande ordning:

- a) Den medlemsstat som har utfärdat uppehållstillstånd med längst giltighetstid eller, om tillstånden gäller för lika lång tid, den medlemsstat som har utfärdat det uppehållstillstånd som löper ut sist.
- b) Den medlemsstat som har utfärdat den visering som löper ut sist, om de olika viseringarna är av samma art.

c) Om viseringarna är av olika art, den medlemsstat som har utfärdat viseringen med den längsta giltighetstiden eller, om viseringarna gäller för lika lång tid, den medlemsstat som har utfärdat den visering som löper ut sist.

4. Om sökanden endast har ett eller flera uppehållstillstånd som löpt ut inom den senaste tvåårsperioden eller en eller flera viseringar som löpt ut inom den senaste sexmånadersperioden och som gjort det möjligt för honom eller henne att resa in på en medlemsstats territorium, ska punkterna 1, 2 och 3 vara tillämpliga så länge som sökanden inte lämnar medlemsstaternas territorium.

Om sökanden har ett eller flera uppehållstillstånd som löpt ut sedan mer än två år tillbaka eller en eller flera viseringar som löpt ut sedan mer än sex månader tillbaka och som gjort det möjligt för honom eller henne att resa in på en medlemsstats territorium, och om han eller hon inte har lämnat medlemsstaternas territorium, ska den medlemsstat där ansökan om internationellt skydd lämnas in vara ansvarig.

5. Om ett uppehållstillstånd eller en visering har utfärdats på grundval av en fiktiv eller lånad identitet eller på grundval av förfalskade, efterbildade eller ogiltiga handlingar, ska detta inte hindra att den medlemsstat som utfärdat uppehållstillståndet eller viseringen tilldelas prövningsansvaret. Den medlemsstaten ska dock inte vara ansvarig om den kan visa att ett bedrägeri har begåtts efter det att uppehållstillståndet eller viseringen utfärdades.

Artikel 13

Inresa och/eller vistelse

1. Om det har fastställts, på grundval av sådana bevis eller indicier som tas upp i de två förteckningar som avses i artikel 22.3 i denna förordning, inklusive sådana uppgifter som avses i förordning (EU) nr 603/2013, att en sökande utan tillstånd har passerat gränsen till en medlemsstat landvägen, sjövägen eller luftvägen från ett tredjeland, ska den medlemsstat där inresan ägt rum ansvara för prövningen av ansökan om internationellt skydd. Detta ansvar ska upphöra tolv månader efter det att den otillåtna gränspassagen ägde rum.

2. När en medlemsstat inte kan eller inte längre kan hållas ansvarig i enlighet med punkt 1 i denna artikel och om det har fastställts, på grundval av sådana bevis eller indicier som tas upp i de två förteckningar som nämns i artikel 22.3, att sökanden – som har rest in på en medlemsstats territorium utan tillstånd eller vars sätt att resa in inte kan fastställas – har vistats en sammanhängande period på minst fem månader i en medlemsstat innan ansökan om internationellt skydd lämnades in, ska den medlemsstaten ansvara för prövningen av ansökan om internationellt skydd.

Om sökanden har vistats under tidsperioder på minst fem månader i flera medlemsstater, ska den medlemsstat där han eller hon senast vistats ansvara för prövningen av ansökan om internationellt skydd.

⁽¹⁾ EUT L 243, 15.9.2009, s. 1.

*Artikel 14***Inresa efter upphävt viseringskrav**

1. Om en tredjelandsmedborgare eller en statslös person reser in på en medlemsstats territorium där han eller hon inte behöver visering ska den medlemsstaten ansvara för prövningen av dennes ansökan om internationellt skydd.

2. Principen i punkt 1 ska inte tillämpas om tredjelandsmedborgaren eller den statslösa personen lämnar in sin ansökan om internationellt skydd i en annan medlemsstat där han eller hon inte heller behöver visering för inresa till territoriet. I detta fall ska den andra medlemsstaten ansvara för prövningen av ansökan om internationellt skydd.

*Artikel 15***Ansökan på det internationella transitområdet på en flygplats**

Om en ansökan om internationellt skydd görs av en tredjelandsmedborgare eller en statslös person på det internationella transitområdet på en flygplats i en medlemsstat ska den medlemsstaten ansvara för prövningen.

KAPITEL IV

PERSONER I BEROENDESTÄLLNING OCH DISKRETIONÄR BEDÖMNING*Artikel 16***Personer i beroendeställning**

1. Om en sökande på grund av graviditet, ett nyfött barn, svår sjukdom, allvarligt funktionshinder eller hög ålder är beroende av hjälp från sitt barn, sitt syskon eller sin förälder som är lagligen bosatt i en av medlemsstaterna, eller om ett barn, syskon eller förälder som är lagligen bosatt i en av medlemsstaterna är beroende av sökandens hjälp ska medlemsstaterna normalt hålla samman eller sammanföra sökanden med det barnet, syskonet eller den föräldern, förutsatt att familjebanden fanns i ursprungslandet, att barnet, syskonet eller föräldern eller sökanden kan ta hand om personen i beroendeställning och de berörda personerna skriftligen uttryckt önskemål om detta.

2. Om det barn, det syskon eller den förälder som avses i punkt 1 är lagligen bosatt i en annan medlemsstat än den där sökanden befinner sig, ska ansvarig medlemsstat vara den där barnet, syskonet eller föräldern är lagligen bosatt, såvida inte sökandens hälsotillstånd under en betydande tid hindrar honom eller henne från att resa till den medlemsstaten. I sådant fall ska ansvarig medlemsstat vara den där sökanden vistas. Den medlemsstaten ska inte omfattas av skyldigheten att föra barnet, syskonet eller föräldern till sitt territorium.

3. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 45 med avseende på de faktorer som ska beaktas vid bedömningen av ett beroendeförhållande, kriterier för att fastställa förekomsten av erkända familjeband, de kriterier som ska beaktas för att bedöma den berörda personens förmåga att ta hand om personen i beroendeställning och de faktorer som ska beaktas vid bedömningen av en oförmåga att resa under en betydande tid.

4. Kommissionen ska genom genomförandeakter fastställa enhetliga villkor för samråd och utbyte av uppgifter mellan medlemsstaterna. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 44.2.

*Artikel 17***Diskretionär bedömning**

1. Genom undantag från artikel 3.1 får varje medlemsstat besluta att pröva en ansökan om internationellt skydd som den har mottagit från en tredjelandsmedborgare eller en statslös person, även om det inte föreligger någon sådan skyldighet enligt de kriterier som anges i denna förordning.

Den medlemsstat som beslutar att pröva en ansökan om internationellt skydd enligt denna punkt ska bli ansvarig medlemsstat och ska påta sig de skyldigheter som följer av detta ansvar. I tillämpliga fall ska denna medlemsstat, genom det elektroniska kommunikationsnätet "DubliNet" som inrättats genom artikel 18 i förordning (EG) nr 1560/2003, underrätta den tidigare ansvariga medlemsstaten, den medlemsstat som genomför ett förfarande för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig eller den medlemsstat som har mottagit en framställan om övertagande eller återtagande.

Den medlemsstat som blir ansvarig enligt denna punkt ska omedelbart ange detta i Eurodac i enlighet med förordning (EU) nr 603/2013 genom att föra in det datum när beslutet att pröva ansökan fattades.

2. Den medlemsstat i vilken en ansökan om internationellt skydd lämnas in och som genomför förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat, eller den ansvariga medlemsstaten, får när som helst innan ett första beslut i sak har fattats anmoda en annan medlemsstat att överta en sökande för att sammanföra alla närstående av humanitära skäl, särskilt familjeskäl eller kulturellt betingade faktorer, även om den andra medlemsstaten inte är ansvarig enligt kriterierna i artiklarna 8–11 och 16. De berörda personerna måste lämna sitt samtycke skriftligen.

Framställan om övertagande ska innehålla alla uppgifter som den anmodande medlemsstaten har tillgång till, för att ge den anmodade medlemsstaten möjlighet att bedöma situationen.

Den anmodade medlemsstaten ska utföra de kontroller som behövs för att pröva de humanitära grunder som åberopas och lämna svar till den anmodande medlemsstaten inom två månader från det att framställan mottogs genom att använda det elektroniska kommunikationsnätet "DubliNet", som inrättats genom artikel 18 i förordning (EG) nr 1560/2003. Ett avslag på framställan ska motiveras.

Om den anmodade medlemsstaten godtar denna framställan, ska ansvaret för prövningen av ansökan överföras till den medlemsstaten.

KAPITEL V

DEN ANSVARIGA MEDLEMSSTATENS SKYLDIGHETER

Artikel 18

Den ansvariga medlemsstatens skyldigheter

1. Den ansvariga medlemsstaten ska vara skyldig att
 - a) på de villkor som anges i artiklarna 21, 22 och 29 överta en sökande som har lämnat in en ansökan i en annan medlemsstat,
 - b) på de villkor som anges i artiklarna 23, 24, 25 och 29 återta en sökande vars ansökan är under prövning och som har lämnat in en ansökan i en annan medlemsstat eller som befinner sig i en annan medlemsstat utan uppehållstillstånd,
 - c) på de villkor som anges i artiklarna 23, 24, 25 och 29 återta en tredjelandsmedborgare eller en statslös person som har återkallat en ansökan under prövning och lämnat in en ansökan i en annan medlemsstat eller som befinner sig i en annan medlemsstat utan uppehållstillstånd,
 - d) på de villkor som anges i artiklarna 23, 24, 25 och 29 återta en tredjelandsmedborgare eller en statslös person vars ansökan har avslagits och som har lämnat in en ansökan i en annan medlemsstat eller som befinner sig i en annan medlemsstat utan uppehållstillstånd.
2. Den ansvariga medlemsstaten ska i de situationer som avses i punkt 1 a och b pröva eller slutföra prövningen av den ansökan om internationellt skydd som den sökande lämnat in.

I de fall som omfattas av punkt 1 c ska den ansvariga medlemsstaten, om den hade beslutat att avbryta prövningen av en ansökan efter det att den dragits tillbaka av den sökande före avgörande i sak i första instans, säkerställa att den sökande har rätt att begära att prövningen av hans eller hennes ansökan slutförs eller rätt att lämna in en ny ansökan om internationellt

skydd, som inte ska behandlas som en efterföljande ansökan enligt direktiv 2013/32/EU. I dessa fall ska medlemsstaterna säkerställa att prövningen av ansökan slutförs.

I de fall som omfattas av punkt 1 d ska den ansvariga medlemsstaten, om ansökan endast har avslagits i första instans, säkerställa att den berörda personen har eller har haft tillgång till ett effektivt rättsmedel, i enlighet med artikel 46 i direktiv 2013/32/EU.

Artikel 19

Ansvarets upphörande

1. Om en medlemsstat utfärdar uppehållstillstånd till sökanden, ska de skyldigheter som anges i artikel 18.1 överföras till den medlemsstaten.
2. De skyldigheter som anges i artikel 18.1 ska upphöra om den ansvariga medlemsstaten, när den anmodas att överta eller återta en sökande eller annan person som avses i artikel 18.1 c eller d, kan konstatera att den berörda personen har lämnat medlemsstaternas territorium under minst tre månader, om han eller hon inte har ett giltigt uppehållstillstånd som utfärdats av den ansvariga medlemsstaten.

En ansökan som lämnas in efter en period av frånvaro som avses i första stycket ska betraktas som en ny ansökan, som ger upphov till ett nytt förfarande för fastställande av ansvarig medlemsstat.

3. De skyldigheter som anges i artikel 18.1 c och d ska upphöra om den ansvariga medlemsstaten, efter att ha blivit anmodad att ta tillbaka en sökande eller annan person som avses i artikel 18.1 c eller d, kan konstatera att den berörda personen har lämnat medlemsstaternas territorium i enlighet med ett beslut om återsändande eller ett avlägsnandebeslut som medlemsstaten fattat efter det att ansökan återkallats eller avslagits.

En ansökan som lämnas in efter det att ett avlägsnandebeslut har verkställts ska betraktas som en ny ansökan, som ger upphov till ett nytt förfarande för fastställande av ansvarig medlemsstat.

KAPITEL VI

FÖRFARANDET FÖR ÖVERTAGANDE OCH ÅTERTAGANDE

AVDELNING I

Inledande av förfarandet

Artikel 20

Inledande av förfarandet

1. Förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat ska inledas när en ansökan om internationellt skydd första gången lämnas in i en medlemsstat.

2. En ansökan om internationellt skydd ska anses inlämnad vid den tidpunkt då en formell ansökan från den sökande eller en rapport från myndigheterna inkom till de behöriga myndigheterna i den berörda medlemsstaten. Om ansökan inte är skriftlig, bör rapporten upprättas så snart som möjligt efter avsiktsförklaringen.

3. Vid tillämpningen av denna förordning ska situationen för underåriga barn som medföljer sökanden och som uppfyller definitionen av familjemedlemmar betraktas som oskiljaktig från hans eller hennes familjemedlems situation och det ska ankomma på den medlemsstat som är ansvarig för att pröva den familjemedlemmens ansökan om internationellt skydd, även om den underårige inte själv är en sökande, förutsatt att detta är för den underåriges bästa. Barn som föds efter sökandens ankomst till medlemsstaternas territorium ska behandlas på samma sätt, utan att ett nytt förfarande för övertagande behöver inledas.

4. Om en ansökan om internationellt skydd lämnas in till de behöriga myndigheterna i en medlemsstat av en sökande som befinner sig på en annan medlemsstats territorium, ska fastställandet av ansvarig medlemsstat göras av den medlemsstat där sökanden befinner sig. Den medlemsstat där sökanden befinner sig ska utan dröjsmål underrättas av den medlemsstat som har mottagit ansökan om internationellt skydd och ska därefter med avseende på tillämpningen av denna förordning anses vara den medlemsstat där ansökan om internationellt skydd lämnats in.

Sökanden ska skriftligen underrättas om denna ändring av den medlemsstat som genomför förfarandet för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig och vilken dag den ägde rum.

5. En sökande som befinner sig i en annan medlemsstat utan uppehållstillstånd eller som där har lämnat in en ansökan om internationellt skydd efter att ha återkallat sin första ansökan som lämnats in i en annan medlemsstat under förfarandet för fastställande av ansvarig medlemsstat, ska återtas av den medlemsstat där den ansökan om internationellt skydd först lämnades in, enligt villkoren i artiklarna 23, 24, 25 och 29, i syfte att avsluta förfarandet för fastställande av ansvarig medlemsstat.

Denna skyldighet ska upphöra om den medlemsstat som anmodats att slutföra förfarandet för fastställande av ansvarig medlemsstat kan konstatera att sökanden under tiden har lämnat medlemsstaternas territorium under minst tre månader eller har beviljats uppehållstillstånd i en annan medlemsstat.

En ansökan som lämnas in efter en sådan frånvaroperiod som avses i andra stycket ska betraktas som en ny ansökan, som ger upphov till ett nytt förfarande för fastställande av ansvarig medlemsstat.

AVDELNING II

Förfarande vid framställningar om övertagande

Artikel 21

Framställan om övertagande

1. Om en medlemsstat som har mottagit en ansökan om internationellt skydd bedömer att en annan medlemsstat ska ansvara för prövningen av denna ansökan, får den förstnämnda medlemsstaten så snart som möjligt och i vart fall inom tre månader från det att asylansökan lämnades in enligt artikel 20.2 anmoda den senare medlemsstaten att överta sökanden.

Utän hinder av första stycket ska framställan, vid en träff i Eurodac på grundval av uppgifter som registrerats i enlighet med artikel 14 i förordning (EU) nr 603/2013, göras inom två månader från det att den träffen registrerades, i enlighet med artikel 15.2 i den förordningen.

Om framställan om övertagande av en sökande inte görs inom de tidsfrister som anges i första och andra styckena, ska den medlemsstat där ansökan om internationellt skydd lämnades in ansvara för prövningen.

2. Den anmodande medlemsstaten får begära ett brådskande svar, om ansökan om internationellt skydd har lämnats in efter vägrad inresa eller vistelse, efter anhållande på grund av vistelse utan tillstånd eller efter delgivning eller verkställighet av avlägsnandebeslut.

I en sådan framställan ska grunderna till varför ett brådskande svar är nödvändigt samt en svarsfrist anges. Svarsfristen ska vara minst en vecka.

3. I de fall som avses i punkterna 1 och 2 ska framställan om en annan medlemsstats övertagande göras på ett standardformulär och ska omfatta bevis eller indicier i enlighet med de två förteckningar som nämns i artikel 22.3 och/eller relevanta uppgifter ur sökandens redogörelse, som krävs för att myndigheterna i den anmodade medlemsstaten ska kunna kontrollera om den är ansvarig enligt kriterierna i denna förordning.

Kommissionen ska genom genomförandeakter fastställa enhetliga villkor för förberedelse och inlämning av framställningar om övertagande. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 44.2.

Artikel 22

Svar på en framställan om övertagande

1. Den anmodade medlemsstaten ska utföra de kontroller som behövs och fatta beslut om en framställan om övertagande av en sökande inom två månader från det att framställan mottogs.

2. Under förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat ska bevis och indicier användas.

3. Kommissionen ska genom genomförandeakter utarbeta och regelbundet göra en översyn av två förteckningar, med relevanta uppgifter om bevis och indicier enligt de kriterier som anges i leden a och b i denna punkt. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 44.2.

a) Bevis

- i) Här avses formella bevis som avgör ansvar enligt denna förordning, så länge de inte vederläggs genom motbevis.
- ii) Medlemsstaterna ska till den kommitté som avses i artikel 44 lämna förslagor till de olika kategorierna av administrativa dokument, i enlighet med den indelning som fastställs i förteckningen över formella bevis.

b) Indicier

- i) Här avses indikationer som, även om de kan motsägas, i vissa fall kan vara tillräckliga, beroende på vilket bevisvärde de tillmäts.
- ii) Deras bevisvärde, i förhållande till ansvaret för prövningen av ansökan om internationellt skydd ska bedömas från fall till fall.

4. Beviskraven bör inte gå utöver det som är nödvändigt för att rätt kunna tillämpa denna förordning.

5. Om det saknas formell bevisning, ska den anmodade medlemsstaten ta på sig ansvaret om det finns indicier som är sammanhängande, kontrollerbara och tillräckligt detaljerade för att ansvaret ska kunna fastställas.

6. Om den anmodande medlemsstaten har begärt ett brådskande svar, i enlighet med bestämmelserna i artikel 21.2, ska den anmodade medlemsstaten göra allt den kan för att svara inom den angivna fristen. I undantagsfall, där det kan visas att prövningen av en framställan om övertagande är särskilt komplicerad, får den anmodade medlemsstaten lämna svar efter det att den begärda tidsgränsen har överskridits, men ska under alla förhållanden svara inom en månad. I sådana situationer måste den anmodade medlemsstaten meddela sitt beslut att uppskjuta sitt svar till den anmodande medlemsstaten inom den ursprungligen begärda tidsfristen.

7. Om inget svar har lämnats inom två månader enligt punkt 1 respektive en månad enligt punkt 6, ska framställan anses godtagen och medföra skyldighet att överta personen, vilket innefattar en skyldighet att tillhandahålla lämpliga ankomstarangemang.

AVDELNING III

Förfaranden vid framställningar om återtagande

Artikel 23

Framställan om återtagande om en ny ansökan har lämnats in i den anmodande medlemsstaten

1. Om en medlemsstat som mottagit en ny ansökan om internationellt skydd från en person som avses i artikel 18.1 b,

c eller d anser att en annan medlemsstat ska vara ansvarig enligt artikel 20.5 och artikel 18.1 b, c eller d kan den anmoda den andra medlemsstaten att återta den personen.

2. Framställan om återtagande ska göras så fort som möjligt och senast inom två månader från det att en träff registrerades i Eurodac, i enlighet med artikel 9.5 i förordning (EU) nr 603/2013.

Om framställan om återtagande grundar sig på andra bevis än uppgifter som erhållits från Eurodacsystemet, ska den översändas till den anmodade medlemsstaten inom tre månader från den dag då ansökan om internationellt skydd lämnades in i enlighet med artikel 20.2.

3. Om framställan om återtagande inte görs inom de tidsperioder som anges i punkt 2 ska ansvaret för prövningen av ansökan om internationellt skydd åligga den medlemsstat där den nya ansökan lämnades in.

4. Framställan om återtagande ska göras på ett standardformulär och ska omfatta bevis eller indicier enligt beskrivningen i de två förteckningar som framgår av artikel 22.3 och/eller relevanta uppgifter ur den berörda personens redogörelse så att myndigheterna i den anmodade medlemsstaten ska kunna kontrollera om den är ansvarig enligt kriterierna i denna förordning.

Kommissionen ska genom genomförandeakter anta enhetliga villkor för förberedelse och inlämning av framställningar om återtagande. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 44.2.

Artikel 24

Framställan om återtagande om en ny ansökan inte har lämnats in i den anmodande medlemsstaten

1. Om en medlemsstat inom vars territorium en person som avses i artikel 18.1 b, c eller d vistas utan uppehållstillstånd och där någon ny ansökan om internationellt skydd inte har lämnats in, anser att en annan medlemsstat ska ha ansvaret enligt artikel 20.5 och artikel 18.1 b, c eller d kan den anmoda den medlemsstaten att återta den personen.

2. Om en medlemsstat inom vars territorium en person vistas utan uppehållstillstånd beslutar att göra en sökning i Eurodacsystemet i enlighet med artikel 17 i förordning (EU) nr 603/2013 ska, genom undantag från artikel 6.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/115/EG av den 16 december 2008 om gemensamma normer och förfaranden för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i

medlemsstaterna⁽¹⁾, framställan om återtagande av en person som avses i artikel 18.1 b eller c i den här förordningen eller en person som avses i artikel 18.1 d, vars ansökan om internationellt skydd inte har avslagits genom ett slutligt beslut, görs så fort som möjligt och senast inom två månader från det att en träff registrerades i Eurodac, enligt artikel 17.5 i förordning (EU) nr 603/2013.

Om framställan om återtagande grundar sig på andra bevis än uppgifter som erhållits från Eurodacsystemet, ska den överlämnas till den anmodade medlemsstaten inom tre månader från den dag då den anmodande medlemsstaten blir medveten om att den andra medlemsstaten kan vara ansvarig för personen i fråga.

3. Om framställan om återtagande inte görs inom de tidsperioder som anges i punkt 2 ska den medlemsstat inom vars territorium den berörda personen vistas utan uppehållstillstånd ge personen möjlighet att lämna in en ny ansökan.

4. Om en person som avses i artikel 18.1 d i denna förordning, vars ansökan om internationellt skydd har avslagits genom ett slutligt beslut i en medlemsstat, befinner sig i en annan medlemsstat utan uppehållstillstånd kan den andra medlemsstaten antingen anmoda den tidigare medlemsstaten att återta personen i fråga eller genomföra ett återvändandeförfarande i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/115/EG.

Om den senare medlemsstaten beslutar att anmoda den tidigare medlemsstaten att återta personen i fråga ska direktiv 2008/115/EG inte tillämpas.

5. En framställan om återtagande av den person som avses i artikel 18.1 b, c eller d ska göras på ett standardformulär och ska omfatta bevis eller indicier enligt beskrivningen i de två förteckningar som framgår artikel 22.3 och/eller relevanta uppgifter ur den berörda personens redogörelse för att myndigheterna i den anmodade medlemsstaten ska kunna kontrollera huruvida den är ansvarig på grundval av de kriterier som fastställs i denna förordning.

Kommissionen ska genom genomförandeakter fastställa och regelbundet göra en översyn av de två förteckningar i vilka relevanta bevis eller indicier fastställs i enlighet med de kriterier som fastställs i artikel 22.3 a och b och ska anta enhetliga villkor för förberedelse och inlämning av framställningar om återtagande. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 44.2.

Artikel 25

Svar på en framställan om återtagande

1. Den anmodade medlemsstaten ska utföra nödvändiga kontroller och meddela beslut om framställan att återta den berörda personen så fort som möjligt och under inga omständigheter senare än en månad från den dag då framställan motogs. Om framställan grundar sig på uppgifter som erhållits från Eurodacsystemet, ska den tidsfristen minska till två veckor.

2. Underlåtenhet att agera inom den frist på en månad respektive två veckor som anges i punkt 1 ska anses som ett godtagande av framställan och medföra skyldighet att återta den berörda personen, vilket innefattar en skyldighet att ombesörja lämpliga ankomstarrangemang.

AVDELNING IV

Rättssäkerhetsgarantier

Artikel 26

Meddelande av ett beslut om överföring

1. Om den anmodade medlemsstaten samtycker till att överta eller återta en sökande eller annan person som avses i artikel 18.1 c eller d ska den anmodande medlemsstaten meddela den berörda personen beslutet att överföra honom eller henne till den ansvariga medlemsstaten och, i tillämpliga fall, om beslutet att inte pröva hans eller hennes ansökan om internationellt skydd. Om den berörda personen företräds av en juridisk eller annan rådgivare kan medlemsstaten välja att meddela beslutet till en sådan juridisk eller annan rådgivare i stället för till den berörda personen och, i tillämpliga fall, underrätta den berörda personen om beslutet.

2. Det beslut som avses i punkt 1 ska omfatta information om tillgängliga rättsmedel, vilket i tillämpliga fall inbegriper rätten att ansöka om suspensiv verkan, och om de tidsfrister som gäller för utnyttjande av sådana rättsmedel och för genomförandet av överföringen och ska vid behov innehålla information om den plats och den dag på vilken den berörda personen ska infinna sig, om den personen beger sig till den ansvariga medlemsstaten på egen hand.

Medlemsstaterna ska säkerställa att uppgifter om personer eller enheter som kan tillhandahålla rättsligt bistånd till den berörda personen lämnas till den berörda personen tillsammans med det beslut som avses i punkt 1, om de uppgifterna inte redan har tillhandahållits.

3. Om den berörda personen inte biträds eller företräds av en juridisk eller annan rådgivare ska medlemsstaten informera honom eller henne om de viktigaste delarna av beslutet, som alltid ska omfatta information om tillgängliga rättsmedel och de tidsfrister som gäller för utnyttjande av sådana rättsmedel på ett språk som den berörda personen förstår eller rimligen kan förväntas förstå.

Artikel 27

Rättsmedel

1. En sökande eller annan person som avses i artikel 18.1 c eller d ska ha rätt till ett effektivt rättsmedel, i form av överklagande eller omprövning i domstol av de faktiska och rättsliga omständigheterna när det gäller det beslut om överföring.

2. Medlemsstaterna ska föreskriva en skälig tidsperiod inom vilken den berörda personen får utöva sin rätt till ett effektivt rättsmedel enligt punkt 1.

⁽¹⁾ EUT L 348, 24.12.2008, s. 98.

3. Vad gäller överklagande av eller ansökan om omprövning av beslut om överföring ska medlemsstaterna i sin nationella rätt föreskriva att

- a) överklagandet eller omprövningen innebär att den berörda personen ska ha rätt att stanna kvar i den berörda medlemsstaten i väntan på resultatet av överklagandet eller omprövningen,
- b) överföringen avbryts automatiskt och avbrytandet upphör efter en viss skäligen tidsperiod, under vilken en domstol efter noggrann och minutiös kontroll av begäran ska ha beslutat huruvida suspensiv verkan med anledning av ett överklagande eller en begäran om omprövning ska beviljas, eller
- c) den berörda personen har möjlighet att inom en skäligen tidsperiod begära att en domstol avbryter verkställigheten av överföringsbeslutet i väntan på resultatet av överklagandet eller omprövningen. Medlemsstaterna ska säkerställa att det finns ett effektivt rättsmedel genom att avbryta verkställigheten av överföringen till dess att ett beslut har fattats om den första begäran om uppskov. Ett beslut om huruvida verkställandet av överföringsbeslutet ska avbrytas ska fattas inom en skäligen tidsperiod, och samtidigt medge en noggrann och minutiös kontroll av begäran om uppskov. Ett beslut om att inte avbryta verkställigheten av överföringsbeslutet ska vara motiverat.

4. Medlemsstaterna får föreskriva att de behöriga myndigheterna på eget initiativ får besluta att avbryta verkställigheten av överföringsbeslutet i väntan på utfallet av överklagandet eller omprövningen.

5. Medlemsstaterna ska se till att den berörda personen har tillgång till rättsligt bistånd samt, om så krävs, språkligt stöd.

6. Medlemsstaterna ska se till att rättsligt bistånd på begäran tillhandahålls kostnadsfritt om den berörda personen inte själv kan stå för kostnaderna. Medlemsstaterna får föreskriva att en sökande inte ska behandlas mer förmånligt i fråga om avgifter och andra kostnader än medlemsstatens egna medborgare när det gäller rättsligt bistånd.

Medlemsstaterna får, utan att tillgången till rättsligt bistånd begränsas godtyckligt, föreskriva att kostnadsfritt rättsligt bistånd och biträde inte ska beviljas om den behöriga myndigheten eller en domstol anser att överklagandet eller omprövningen saknar rimliga utsikter till framgång.

Om en myndighet som inte är en domstol beslutar att inte bevilja kostnadsfritt rättsligt bistånd och biträde med hänvisning till denna punkt ska medlemsstaterna sörja för rätten till ett effektivt rättsmedel i domstol för att överklaga eller begära omprövning av det beslutet.

Vid uppfyllande av kraven i denna punkt ska medlemsstaterna se till att tillgången till rättsligt bistånd och biträde inte begränsas godtyckligt och att sökandens tillgång till rättslig prövning inte hindras.

Rättsligt bistånd ska åtminstone inbegripa sammanställning av de handlingar som krävs inom ramen för förfarandet samt företrädande i domstol, och kan begränsas till tillgång till juridisk eller annan rådgivare som anvisas särskilt i nationell rätt för att bistå och företräda.

Förfaranden för tillgång till rättsligt bistånd ska fastställas i nationell rätt.

AVDELNING V

Förvar inför en överföring

Artikel 28

Förvar

1. Medlemsstaterna får inte hålla en person i förvar enbart av det skälet att han eller hon är föremål för det förfarande som fastställs genom denna förordning.

2. Om det finns en betydande risk för att en person avviker får medlemsstaterna ta honom eller henne i förvar i syfte att säkerställa överföringsförfarandena i enlighet med denna förordning på grundval av en individuell bedömning och endast om hållandet i förvar är proportionellt och andra, mindre ingripande åtgärder inte kan tillämpas verkningsfullt.

3. Förvar bör pågå en så kort tidsperiod som möjligt och ska inte pågå längre än vad som rimligen krävs för att med tillbörlig aktsamhet fullgöra de nödvändiga administrativa förfarandena till dess att överföringen enligt denna förordning har genomförts.

Om en person hålls i förvar enligt denna artikel ska en framställan om övertagande eller återtagande göras senast en månad efter det att ansökan lämnades in. Den medlemsstat som genomför förfarandet i enlighet med denna förordning ska i sådant fall begära ett brådska svar. Detta svar ska lämnas inom två veckor från mottagandet av ansökan. Underlåtenhet att svara inom två veckor ska anses som ett godtagande av framställan och medföra skyldighet att överta eller återta personen, vilket innefattar en skyldighet att ombesörja lämpliga ankomstarrangemang.

Om en person hålls i förvar enligt denna artikel ska överföringen av denna person från den anmodande medlemsstaten till den ansvariga medlemsstaten verkställas så snart det är praktiskt möjligt, och senast inom sex veckor från det att en annan medlemsstats framställan om övertagande eller återtagande av den berörda personen godtogs implicit eller explicit eller från den tidpunkt då överklagandet eller omprövningen inte längre har suspensiv verkan i enlighet med artikel 27.3.

Om den anmodande medlemsstaten inte respekterar tidsfristerna för att göra en framställan om övertagande eller återtagande eller om överföringen inte verkställs inom den tidsfrist på sex veckor som avses i tredje stycket ska personen inte längre hållas i förvar. Artiklarna 21, 23, 24 och 29 ska fortsätta att gälla.

4. När det gäller förhållanden för förvar, och tillämpliga garantier för personer i förvar, i syfte att säkerställa överföringsförfarandena till den ansvariga medlemsstaten, ska artiklarna 9, 10 och 11 i direktiv 2013/33/EU tillämpas.

AVDELNING VI

Överföringar

Artikel 29

Närmare bestämmelser och tidsfrister

1. Överföringen av sökanden eller en annan person som avses i artikel 18.1 c eller d från den anmodande medlemsstaten till den ansvariga medlemsstaten ska verkställas i enlighet med den anmodande medlemsstatens nationella rätt, efter samråd mellan de berörda medlemsstaterna, så snart det är praktiskt möjligt och senast inom sex månader efter det att framställan från en annan medlemsstat om övertagande eller återtagande av den berörda personen godtogs eller det slutliga beslutet i fråga om överklagande eller omprövning med suspensiv verkan fattades i enlighet med artikel 27.3.

Om överföringar till den ansvariga medlemsstaten sker genom kontrollerad avresa eller avresa med eskort ska medlemsstaterna se till att de genomförs på ett humant sätt och med full respekt för de berörda personernas grundläggande rättigheter och mänskliga värdighet.

Vid behov ska den anmodande medlemsstaten förse sökanden med en passersedel. Kommissionen ska genom genomförandeakter fastställa passersedelns utformning. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 44.2.

Den ansvariga medlemsstaten ska alltefter omständigheterna underrätta den anmodande medlemsstaten om huruvida den berörda personen kommit fram i god ordning eller inte har funnit sig inom den fastställda tidsfristen.

2. Om överföringen inte görs inom tidsfristen på sex månader ska den ansvariga medlemsstaten befrias från sin skyldighet att överta eller återta den berörda personen, varpå ansvaret övergår på den anmodande medlemsstaten. Denna tidsfrist får förlängas till högst ett år om överföringen inte kunnat utföras på grund av att den berörda personen varit frihetsberövad, eller till högst 18 månader om den berörda personen håller sig undan.

3. Om en person har överförts felaktigt, eller om ett beslut om överföring upphävs efter överklagande eller omprövning sedan överföringen har verkställts, ska den medlemsstat som genomförde överföringen omedelbart ta tillbaka den berörda personen.

4. Kommissionen ska genom genomförandeakter fastställa enhetliga villkor för samråd och informationsutbyte mellan medlemsstater, särskilt i fall av uppskjutna eller försenade överföringar, överföringar efter tyst godkännande eller i fall av överföringar av underåriga eller personer i beroendeställning samt kontrollerade överföringar. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 44.2.

Artikel 30

Kostnader för överföring

1. Kostnaderna för överföring till den ansvariga medlemsstaten av en sökande eller annan person som avses i artikel 18.1 c eller d ska bäras av den överförande medlemsstaten.

2. Om den berörda personen ska sändas tillbaka till en medlemsstat, till följd av en felaktig överföring eller ett beslut om överföring som upphävts efter överklagande eller omprövning sedan överföringen har verkställts, ska den medlemsstat som ursprungligen genomförde överföringen ansvara för kostnaderna för att återföra den berörda personen till sitt territorium.

3. Personer som ska överföras i enlighet med denna förordning ska inte bära kostnaderna för denna överföring.

Artikel 31

Utbyte av relevant information innan en överföring genomförs

1. Den medlemsstat som genomför överföringen av en sökande eller en annan person som avses i artikel 18.1 c eller d ska meddela den ansvariga medlemsstaten personuppgifter om den person som ska överföras som är adekvata, relevanta och inte mer omfattande än vad som krävs, i det enda syftet att säkerställa att de behöriga myndigheterna i enlighet med nationell rätt i den ansvariga medlemsstaten är i stånd att tillhandahålla den personen adekvat stöd, inbegripet sådan omedelbar sjukvård som är nödvändig för att tillvarata personens vitala intressen, och att säkerställa kontinuitet i det skydd och de rättigheter som följer av denna förordning och andra relevanta rättsinstrument om asyl. Dessa uppgifter ska överlämnas till den ansvariga medlemsstaten inom en skäligen tidsperiod innan ett överförande genomförs för att säkerställa att dess behöriga myndigheter i enlighet med nationell rätt har tillräckligt med tid för att vidta nödvändiga åtgärder.

2. Den överförande medlemsstaten ska, i den mån sådana uppgifter är tillgängliga för den behöriga myndigheten i enlighet med nationell rätt, till den ansvariga medlemsstaten översända alla uppgifter som har betydelse för att tillvarata de rättigheter och omedelbara särskilda behov som den person som ska överföras har, särskilt följande:

- a) De omedelbara åtgärder som den ansvariga medlemsstaten måste vidta för att se till att de särskilda behoven hos den person som ska överföras tillgodoses på lämpligt sätt, inklusive eventuell omedelbart nödvändig sjukvård.
- b) Kontaktuppgifter till familjemedlemmar, släktingar eller andra närstående i den mottagande medlemsstaten, i tillämpliga fall.
- c) I fråga om underåriga, uppgifter om deras utbildning.
- d) En bedömning av sökandens ålder.

3. Utbytet av uppgifter enligt denna artikel får endast ske mellan de myndigheter som anmälts till kommissionen i enlighet med artikel 35 i denna förordning via det elektroniska kommunikationsnätet DubliNet som inrättats genom artikel 18 i förordning (EG) nr 1560/2003. De utväxlade uppgifterna får bara användas för de ändamål som anges i punkt 1 i den här artikeln och får inte behandlas ytterligare.

4. I syfte att underlätta utbytet av uppgifter mellan medlemsstaterna ska kommissionen genom genomförandeakter upprätta ett standardformulär för översändande av nödvändiga uppgifter enligt denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 44.2.

5. Bestämmelserna i artikel 34.8–34.12 är tillämpliga på utbytet av uppgifter i enlighet med den här artikeln.

Artikel 32

Utbyte av uppgifter om personers hälsotillstånd innan en överföring genomförs

1. I det enda syftet att tillhandahålla läkarvård eller behandling, särskilt när det gäller funktionshindrade, äldre personer, gravida kvinnor, underåriga och personer som har varit utsatta för tortyr, våldtäkt eller andra allvarliga former av psykiskt, fysiskt och sexuellt våld, ska den överförande medlemsstaten, i den mån sådana uppgifter är tillgängliga för den behöriga myndigheten i enlighet med nationell rätt, till den ansvariga medlemsstaten översända uppgifter om eventuella särskilda behov hos den person som ska överföras, vilket i enskilda fall kan innebära uppgifter om den personens fysiska och mentala hälsotillstånd. Uppgifterna ska överföras i ett gemensamt hälsointyg tillsammans med nödvändiga handlingar. Den ansvariga medlemsstaten ska se till att dessa särskilda behov tillgodoses på lämpligt sätt, särskilt genom att tillhandahålla nödvändig läkarvård.

Kommissionen ska genom genomförandeakter utarbeta det gemensamma hälsointyget. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 44.2.

2. Den överförande medlemsstaten får endast överföra de uppgifter som avses i punkt 1 till den ansvariga medlemsstaten efter det att den sökande och/eller dennes företrädare uttryckligen gett sitt samtycke till detta eller om det är nödvändigt för att tillvarata den sökandes eller en annan persons vitala intressen i sådana fall där vederbörande är fysiskt eller rättsligt oförmögen att ge sitt samtycke. Avsaknad av samtycke, vilket inbegriper nekat samtycke ska inte utgöra något hinder för genomförande av överföringen.

3. Den behandling av uppgifter om personers hälsotillstånd som avses i punkt 1 får endast utföras av hälso- och sjukvårdspersonal som enligt nationell rätt eller nationella regler som fastställts av behöriga nationella organ omfattas av tystnadsplikt inom hälso- och sjukvården, eller av andra personer som omfattas av motsvarande tystnadsplikt.

4. Utbytet av uppgifter enligt denna artikel får endast ske mellan yrkesutbildad hälso- och sjukvårdspersonal eller andra personer som anges i punkt 3. De utväxlade uppgifterna får bara användas för de ändamål som anges i punkt 1 och får inte behandlas ytterligare.

5. Kommissionen ska genom genomförandeakter anta enhetliga villkor och praktiska arrangemang för utbyte av de uppgifter som avses i punkt 1 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 44.2.

6. Bestämmelserna i artikel 34.8–34.12 är tillämpliga på utbytet av uppgifter i enlighet med den här artikeln.

Artikel 33

En mekanism för tidig varning, beredskap och krishantering

1. Om kommissionen, i synnerhet på grundval av uppgifter som stödkontoret samlat in i enlighet med förordning (EU) nr 439/2010, slår fast att tillämpningen av den här förordningen kan äventyras antingen till följd av att det finns en betydande risk för stora påfrestningar på en medlemsstats asylsystem och/eller på grund av funktionsproblem hos en medlemsstats asylsystem, ska kommissionen i samarbete med stödkontoret utfärda rekommendationer till den medlemsstaten och uppmana den att upprätta en förebyggande handlingsplan.

Den berörda medlemsstaten ska meddela rådet och kommissionen huruvida den avser att upprätta en förebyggande handlingsplan i syfte att åtgärda påfrestningarna på asylsystemet och/eller asylsystemets funktionsproblem, och samtidigt skydda de grundläggande rättigheterna för personer som ansöker om internationellt skydd.

En medlemsstat får efter egen bedömning och på eget initiativ upprätta en förebyggande handlingsplan och senare revidera denna. När en förebyggande handlingsplan upprättas kan medlemsstaten kan begära bistånd från kommissionen, andra medlemsstater, stödkontoret eller andra berörda unionsorgan.

2. Om en förebyggande handlingsplan upprättas ska den berörda medlemsstaten förelägga rådet och kommissionen planen och regelbundet rapportera till dem om dess genomförande. Kommissionen ska också informera Europaparlamentet om den förebyggande handlingsplanens viktigaste delar. Kommissionen ska förelägga rådet och Europaparlamentet rapporter om dess genomförande.

Den berörda medlemsstaten ska vidta alla lämpliga åtgärder för att åtgärda de särskilda påfrestningarna på dess asylsystem eller se till att identifierade problem åtgärdas innan läget förvärras. Om den förebyggande handlingsplanen omfattar åtgärder som syftar till att åtgärda särskilda påfrestningar på en medlemsstats asylsystem som kan äventyra tillämpningen av denna förordning ska kommissionen rådgöra med stödkontoret innan den lägger fram rapporter för Europaparlamentet och rådet.

3. Om kommissionen på grundval av stödkontorets analys slår fast att den förebyggande handlingsplanens genomförande inte har avhjälpt de konstaterade bristerna eller om det finns en allvarlig risk för att asylsituationen i den berörda medlemsstaten ska utvecklas till en kris, som knappast kan avhjälpas genom en förebyggande handlingsplan, kan kommissionen, i tillämpliga fall i samarbete med stödkontoret, begära att den berörda medlemsstaten upprättar en krishanteringsplan och, vid behov, reviderar denna. Krishanteringsplanen ska under hela processen säkerställa att unionens asylregler följs, särskilt när det gäller grundläggande rättigheter för personer som ansöker om internationellt skydd.

Efter en begäran om att en krishanteringsplan ska upprättas ska den berörda medlemsstaten i samarbete med kommissionen och stödkontoret, och senast tre månader efter begäran utarbeta en sådan plan.

Den berörda medlemsstaten ska lägga fram sin krishanteringsplan och ska minst en gång var tredje månad rapportera om dess genomförande till kommissionen och andra berörda aktörer, t.ex. stödkontoret, i tillämpliga fall.

Kommissionen ska informera Europaparlamentet och rådet om krishanteringsplanen, eventuella revideringar av denna samt dess genomförande. I dessa rapporter ska den berörda medlemsstaten inkludera uppgifter i syfte att övervaka att krishanteringsplanen följs exempelvis i fråga om förfarandets längd, villkoren vid förvar och mottagningskapaciteten i förhållande till inflödet av sökande.

4. Rådet ska under hela den process för tidig varning, beredskap och krishantering som fastställs i denna artikel noggrant

övervaka situationen och kan begära ytterligare information samt ge politisk vägledning, särskilt när det gäller hur brådskanande och allvarlig situationen är och därmed huruvida en medlemsstat måste upprätta antingen en förberedande handlingsplan eller, vid behov, en krishanteringsplan. Europaparlamentet och rådet kan under hela processen diskutera och ge vägledning om eventuella solidaritetsåtgärder, såsom de finner lämpligt.

KAPITEL VII

ADMINISTRATIVT SAMARBETE

Artikel 34

Utbyte av uppgifter

1. Varje medlemsstat ska till varje annan medlemsstat som begär det vidarebefordra sådana personuppgifter om sökanden som är lämpliga, relevanta och inte mer omfattande än vad som krävs för att

- a) fastställa ansvarig medlemsstat,
- b) pröva ansökan om internationellt skydd,
- c) uppfylla alla skyldigheter som följer av denna förordning.

2. De uppgifter som avses i punkt 1 får endast avse

- a) personuppgifter om sökanden och i förekommande fall hans eller hennes familjemedlemmar, släktingar eller andra närstående (fullständigt namn, i förekommande fall tidigare namn, smeknamn eller pseudonymer, nuvarande och tidigare medborgarskap samt födelsedatum och födelseort),
- b) identitets- och resehandlingar (referenser, giltighetstid, datum för utfärdande, utfärdande myndighet, plats för utfärdande m.m.),
- c) andra uppgifter som behövs för att fastställa sökandens identitet, inklusive fingeravtryck i enlighet med förordning (EU) nr 603/2013,

- d) orter där sökanden uppehållit sig och resvägar,
- e) uppehållstillstånd och viseringar som har utfärdats av en medlemsstat,
- f) platsen där ansökan lämnades in,
- g) det datum en eventuell tidigare ansökan om internationellt skydd inlämnades, det datum den aktuella ansökan inlämnades, hur långt handläggningen framskridit och innehållet i ett eventuellt beslut.

3. Vidare får den ansvariga medlemsstaten, om det skulle krävas i samband med prövningen av ansökan om internationellt skydd, anmoda en annan medlemsstat att lämna ut de uppgifter som sökanden åberopat till stöd för sin ansökan och skälen för eventuella beslut som fattats rörande sökanden. Den andra medlemsstaten får vägra att tillmötesgå denna framställan, om utlämnandet av uppgifterna skulle kunna äventyra dess väsentliga intressen eller skyddet av den berörda personens eller någon annans grundläggande fri- och rättigheter. Uppgifterna får endast lämnas ut om personen som ansöker om internationellt skydd skriftligen gett sitt samtycke till detta till den anmodande medlemsstaten. I så fall måste den sökande känna till vilka specifika uppgifter han eller hon har samtyckt till att lämna ut.

4. En framställan om uppgifter ska endast översändas i samband med enskild ansökan om internationellt skydd. Den ska motiveras, och om den har till syfte att kontrollera om det föreligger ett kriterium som kan medföra ansvar för den anmodade medlemsstaten ska det i framställan uppges på vilka bevis, inklusive relevant information från säkra källor om var och hur sökande reser in på medlemsstaternas territorium, eller på vilken särskild och kontrollerbar del i sökandens redogörelse framställan grundar sig. Sådan information från säkra källor kan inte i sig anses tillräcklig för att avgöra en medlemsstats ansvar och behörighet enligt denna förordning, men den kan vara till hjälp vid bedömningen av andra indikationer som har samband med en enskild sökande.

5. Den anmodade medlemsstaten ska vara skyldig att svara inom fem veckor. Alla förseningar med att svara ska vederbörligen motiveras. Bristande efterlevnad av tidsfristen på fem veckor ska inte befria den anmodade medlemsstaten från skyldigheten att svara. Om de undersökningar som utförs av den anmodade medlemsstat som inte har hållit fristen undanhåller uppgifter som visar att den är ansvarig, kan den medlemsstaten inte åberopa utgången av den tidsfrist som föreskrivs i artiklarna 21, 23 och 24 som skäl för att vägra att tillmötesgå en framställan om övertagande eller återtagande. I sådana fall ska tidsfristerna i artiklarna 21, 23 och 24 för framställan om övertagande eller återtagande förlängas med lika lång tid som svaret från den anmodade medlemsstaten är försenat.

6. Utbyte av uppgifter ska ske på begäran av en medlemsstat och får bara äga rum mellan de myndigheter som har utsetts av respektive medlemsstat; varje medlemsstat ska meddela kommissionen vilken myndighet som har utsetts i enlighet med artikel 35.1.

7. De utväxlade uppgifterna får bara användas för de ändamål som anges i punkt 1. I varje medlemsstat får uppgifterna beroende på sin art och den mottagande myndighetens befogenheter endast vidarebefordras till myndigheter och domstolar som har till uppgift att

a) fastställa ansvarig medlemsstat,

b) pröva ansökan om internationellt skydd,

c) uppfylla alla skyldigheter som följer av denna förordning.

8. Den medlemsstat som överför uppgifter ska ansvara för att de är riktiga och aktuella. Om det framkommer att den har överfört uppgifter som är felaktiga eller som inte borde ha överförts, ska de mottagande medlemsstaterna underrättas om det utan dröjsmål. De ska rätta eller radera dessa uppgifter.

9. Sökanden ska ha rätt att på begäran få ta del av de uppgifter om honom eller henne som behandlats.

Om sökanden konstaterar att uppgifterna har behandlats i strid med denna förordning eller direktiv 95/46/EG, särskilt genom att de är ofullständiga eller felaktiga, ska han eller hon ha rätt att få dem rättade eller raderade.

Den myndighet som rättar eller raderar uppgifterna ska alltefter omständigheterna underrätta den medlemsstat som har lämnat eller mottagit uppgifterna.

Sökanden ska ha rätt att väcka talan eller klaga vid de behöriga myndigheterna eller domstolarna i den medlemsstat som vägrat sökanden rätt att få åtkomst till uppgifter som rör honom eller henne eller rätt att få sådana uppgifter rättade eller raderade.

10. I varje berörd medlemsstat ska överföringen och mottagandet av de utväxlade uppgifterna noteras i den berörda personens personakt och/eller i ett register.

11. De utväxlade uppgifterna ska inte bevaras längre än vad som är nödvändigt för de ändamål som de har utväxlats för.

12. Om uppgifterna inte behandlas automatiskt, inte ingår i eller inte kommer att ingå i ett register, ska varje medlemsstat vidta lämpliga åtgärder för att genom effektiva kontroller se till att denna artikel efterlevs.

Artikel 35

Behöriga myndigheter och resurser

1. Varje medlemsstat ska utan dröjsmål underrätta kommissionen om vilka specifika myndigheter som är ansvariga för att skyldigheterna enligt denna förordning och eventuella ändringar av denna uppfylls. Medlemsstaterna ska se till att dessa myndigheter har de resurser som krävs för att utföra sitt arbete och i synnerhet för att inom föreskrivna tidsfrister besvara framställningar om uppgifter och om övertagande och återtagande av sökande.

2. Kommissionen ska offentliggöra en konsoliderad förteckning över de myndigheter som avses i punkt 1 i *Europeiska unionens officiella tidning*. Om förteckningen ändras ska kommissionen offentliggöra en uppdaterad konsoliderad förteckning en gång per år.

3. De myndigheter som avses i punkt 1 ska erhålla den fortbildning som krävs för tillämpningen av denna förordning.

4. Kommissionen ska genom genomförandeakter upprätta säkra elektroniska överföringskanaler mellan de myndigheter som avses i punkt 1, på vilka framställningar, svar och all skriftlig korrespondens översänds och som säkerställer att avsändarna automatiskt får ett elektroniskt mottagningsbevis. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 44.2.

Artikel 36

Administrativa överenskommelser

1. Medlemsstaterna får sinsemellan ingå bilaterala administrativa överenskommelser om hur denna förordning ska tillämpas i praktiken och därmed underlätta dess genomförande och göra den effektivare. Dessa överenskommelser får avse

- a) utbyte av sambandspersoner,
- b) enklare förfaranden och kortare frister för översändande och prövning av framställningar om övertagande eller återtagande av sökande.

2. Medlemsstaterna får också bibehålla de administrativa överenskommelser som ingåtts enligt förordning (EG) nr 343/2003. I den mån sådana överenskommelser inte

överensstämmer med den här förordningen ska de berörda medlemsstaterna ändra överenskommelserna för att undanröja bristande överensstämmelse som konstaterats.

3. Innan de överenskommelser som avses i punkt 1 b ingås eller ändras ska de berörda medlemsstaterna samråda med kommissionen när det gäller överenskommelsens överensstämmelse med denna förordning.

4. Om kommissionen finner att de överenskommelser som avses i punkt 1 b inte överensstämmer med denna förordning, ska den inom en skälig tidsperiod informera de berörda medlemsstaterna. Medlemsstaterna ska vidta alla lämpliga åtgärder för att ändra den berörda överenskommelsen inom skälig tid för att undanröja bristande överensstämmelse som konstaterats.

5. Medlemsstaterna ska informera kommissionen om alla överenskommelser som avses i punkt 1, och om uppsägning eller ändring av dem.

KAPITEL VIII

FÖRLIKNING

Artikel 37

Förlikning

1. Om de berörda medlemsstaterna inte lyckas lösa en tvist rörande tillämpningen av denna förordning kan de tillgripa det förlikningsförfarande som anges i punkt 2.

2. Förlikningsförfarandet inleds genom att en av de oeniga medlemsstaterna vänder sig till ordföranden för den kommitté som inrättats genom artikel 44. Genom att godta användandet av förlikningsförfarande, förbinder sig de berörda medlemsstaterna att ta största hänsyn till den lösning som föreslås.

Kommitténs ordförande ska utse tre ledamöter i kommittén som företräder tre medlemsstater som inte är inblandade i saken. De tre ledamöterna ska ta del av parternas argument skriftligt eller muntligt och ska efter överläggningar föreslå en lösning inom en månad, i förekommande fall efter omröstning.

Förhandlingarna ska ledas av kommitténs ordförande eller dennes ersättare. Ordföranden kan ge uttryck för sin uppfattning, men får inte delta i omröstningen.

Oavsett om parterna godtar eller förkastar den föreslagna lösningen ska denna stå fast och inte kunna ändras.

KAPITEL IX

ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 38

Säkerhet och skydd för uppgifter

Medlemsstaterna ska vidta alla lämpliga åtgärder för att garantera säkerheten för de personuppgifter som översänds, särskilt för att undvika olaglig eller obehörig åtkomst, eller röjande, ändring eller förlust av personuppgifter som behandlas.

Varje medlemsstat ska föreskriva att den eller de nationella tillsynsmyndigheter som utses enligt artikel 28.1 i direktiv 95/46/EG på ett oberoende sätt, i enlighet med dess nationella rätt, ska övervaka att den berörda medlemsstatens behandling av personuppgifter i enlighet med denna förordning är laglig.

Artikel 39

Tystnadsplikt

Medlemsstaterna ska se till att de myndigheter som avses i artikel 35 är bundna av reglerna om tystnadsplikt enligt nationell rätt beträffande uppgifter de får kännedom om genom sitt arbete.

Artikel 40

Sanktioner

Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att se till att varje missbruk av uppgifter som behandlas i enlighet med denna förordning medför sanktioner, däribland administrativa sanktioner och/eller straffrättsliga påföljder i enlighet med nationell rätt, som är effektiva, proportionella och avskräckande.

Artikel 41

Övergångsbestämmelser

Om asylansökan lämnats in efter det datum som avses i artikel 49 andra stycket, ska omständigheter som kan göra en medlemsstat ansvarig enligt bestämmelserna i denna förordning beaktas även om de förelåg före detta datum, med undantag av de händelser som avses i artikel 13.2.

Artikel 42

Beräkning av tidsfrister

Varje tidsfrist som föreskrivs i denna förordning ska beräknas enligt följande:

- a) När en frist uttryckt i dagar, veckor eller månader ska räknas från den tidpunkt då en händelse inträffar eller en åtgärd vidtas, inräknas inte i fristen den dag då händelsen inträffade eller åtgärden vidtogs.
- b) En frist uttryckt i veckor eller månader ska löpa ut vid utgången av den dag i fristens sista vecka eller månad som

infaller på samma veckodag eller samma datum som den dag då den händelse eller åtgärd från vilken fristen ska räknas inträffade eller vidtogs. Om en frist är uttryckt i månader och den dag då fristen skulle löpa ut inte förekommer i den sista månaden, ska fristen löpa ut vid utgången av den månadens sista dag.

- c) Fristerna ska innefatta lördagar, söndagar och lagstadgade helgdagar i de berörda medlemsstaterna.

Artikel 43

Territoriellt tillämpningsområde

Bestämmelserna i denna förordning ska vad beträffar Republiken Frankrike endast tillämpas på dess europeiska territorium.

Artikel 44

Kommitté

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Om kommittén inte avger något yttrande, ska kommissionen inte anta utkastet till genomförandeakt och artikel 5.4 tredje stycket i förordning (EU) nr 182/2011 ska tillämpas.

Artikel 45

Utövande av delegering

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 8.5 och 16.3 ska ges till kommissionen för en period av fem år från och med dagen för denna förordnings ikraftträdande. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av femårsperioden. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av varje tidsperiod.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 8.5 och 16.3 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

5. En delegerad akt som antas enligt artiklarna 8.5 och 16.3 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av fyra månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 46

Övervakning och utvärdering

Kommissionen ska senast den 21 juli 2016 rapportera till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av denna förordning och föreslå eventuella nödvändiga ändringar. Medlemsstaterna ska senast sex månader innan den fristen löper ut lämna kommissionen alla upplysningar som behövs för att utarbeta rapporten.

Efter att ha lagt fram den rapport som avses i första stycket ska kommissionen rapportera till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av denna förordning samtidigt som rapporterna om genomförandet av Eurodacsystemet enligt artikel 40 i förordning (EU) nr 603/2013.

Artikel 47

Statistik

Enligt artikel 4.4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 862/2007 av den 11 juli 2007 om gemenskapsstatistik över migration och internationellt skydd⁽¹⁾ ska medlemsstaterna tillhandahålla kommissionen (Eurostat) statistik om

tillämpningen av denna förordning och förordning (EG) nr 1560/2003.

Artikel 48

Upphävande

Förordning (EG) nr 343/2003 ska upphöra att gälla.

Artiklarna 11.1, 13, 14 och 17 i förordning (EG) nr 1560/2003 ska upphöra att gälla.

Hänvisningar till den upphävda förordningen och de upphävda artiklarna ska anses som hänvisningar till den här förordningen och ska läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga II.

Artikel 49

Ikraftträdande och tillämplighet

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Förordningen ska tillämpas på ansökningar om internationellt skydd som lämnas in från och med den första dagen i den sjätte månaden efter dess ikraftträdande och ska från och med den dagen gälla alla framställningar om övertagande eller återtagande av sökande, oberoende av när ansökan gjordes. Vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som lämnas in före detta datum ska avgöras enligt kriterierna i förordning (EG) nr 343/2003.

Hänvisningar i denna förordning till förordning (EU) nr 603/2013, direktiv 2013/32/EU och direktiv 2013/33/EU ska till den dag de börjar tillämpas tolkas som hänvisningar till förordning (EG) nr 2725/2000⁽²⁾, direktiv 2003/9/EG⁽³⁾ respektive direktiv 2005/85/EG⁽⁴⁾.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdad i Bryssel den 26 juni 2013.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

A. SHATTER

Ordförande

⁽¹⁾ EUT L 199, 31.7.2007, s. 23.

⁽²⁾ Rådets förordning (EG) nr 2725/2000 av den 11 december 2000 om inrättande av Eurodac för jämförelse av fingeravtryck för en effektiv tillämpning av Dublinkonventionen (EUT L 316, 15.12.2000, s. 1).

⁽³⁾ Rådets direktiv 2003/9/EG av den 27 januari 2003 om miniminormer för mottagande av asylsökande i medlemsstaterna (EUT L 31, 6.2.2003, s. 18).

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 2005/85/EG av den 1 december 2005 om miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för beviljande eller återkallande av flyktingstatus (EUT L 326, 13.12.2005, s. 13).

*BILAGA I***Förordningar som upphävs (som det hänvisas till i artikel 48)**

Rådets förordning (EG) nr 343/2003

(EUT L 50, 25.2.2003, s. 1)

Kommissionens förordning (EG) nr 1560/2003 – endast artiklarna 11.1, 13, 14 och 17

(EUT L 222, 5.9.2003, s. 3)

BILAGA II

Jämförelsetabell

Förordning (EG) nr 343/2003	Denna förordning
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2 a	Artikel 2 a
Artikel 2 b	Upphävd
Artikel 2 c	Artikel 2 b
Artikel 2 d	Artikel 2 c
Artikel 2 e	Artikel 2 d
Artikel 2 f	Artikel 2 e
Artikel 2 g	Artikel 2 f
—	Artikel 2 h
—	Artikel 2 i
Artikel 2 h	Artikel 2 j
Artikel 2 i	Artikel 2 g
—	Artikel 2 k
Artikel 2 j och k	Artikel 2 l och m
—	Artikel 2 n
Artikel 3.1	Artikel 3.1
Artikel 3.2	Artikel 17.1
Artikel 3.3	Artikel 3.3
Artikel 3.4	Artikel 4.1 första meningen
—	Artikel 4.1 a-f
—	Artikel 4.2 och 4.3
Artikel 4.1–4.5	Artikel 20.1–20.5
—	Artikel 20.5 tredje stycket
—	Artikel 5
—	Artikel 6
Artikel 5.1	Artikel 7.1
Artikel 5.2	Artikel 7.2
—	Artikel 7.3
Artikel 6 första stycket	Artikel 8.1
—	Artikel 8.3
Artikel 6 andra stycket	Artikel 8.4
Artikel 7	Artikel 9

Förordning (EG) nr 343/2003	Denna förordning
Artikel 8	Artikel 10
Artikel 9	Artikel 12
Artikel 10	Artikel 13
Artikel 11	Artikel 14
Artikel 12	Artikel 15
—	Artikel 16
Artikel 13	Artikel 3.2
Artikel 14	Artikel 11
Artikel 15.1	Artikel 17.2 första stycket
Artikel 15.2	Artikel 16.1
Artikel 15.3	Artikel 8.2
Artikel 15.4	Artikel 17.2 fjärde stycket
Artikel 15.5	Artiklarna 8.5, 8.6 och 16.2
Artikel 16.1 a	Artikel 18.1 a
Artikel 16.1 b	Artikel 18.2
Artikel 16.1 c	Artikel 18.1 b
Artikel 16.1 d	Artikel 18.1 c
Artikel 16.1 e	Artikel 18.1 d
Artikel 16.2	Artikel 19.1
Artikel 16.3	Artikel 19.2 första stycket
—	Artikel 19.2 andra stycket
Artikel 16.4	Artikel 19.3
—	Artikel 19.3 andra stycket
Artikel 17	Artikel 21
Artikel 18	Artikel 22
Artikel 19.1	Artikel 26.1
Artikel 19.2	Artikel 26.2 och artikel 27.1
—	Artikel 27.2–27.6
Artikel 19.3	Artikel 29.1
Artikel 19.4	Artikel 29.2
—	Artikel 29.3
Artikel 19.5	Artikel 29.4
Artikel 20.1 första meningen	Artikel 23.1
—	Artikel 23.2
—	Artikel 23.3

Förordning (EG) nr 343/2003	Denna förordning
—	Artikel 23.4
Artikel 20.1 a	Artikel 23.5 första stycket
—	Artikel 24
Artikel 20.1 b	Artikel 25.1
Artikel 20.1 c	Artikel 25.2
Artikel 20.1 d	Artikel 29.1 första stycket
Artikel 20.1 e	Artikel 26.1 och 26.2, artikel 27.1, artikel 29.1 andra och tredje styckena
Artikel 20.2	Artikel 29.2
Artikel 20.3	Artikel 23.5 andra stycket
Artikel 20.4	Artikel 29.4
—	Artikel 28
—	Artikel 30
—	Artikel 31
—	Artikel 32
—	Artikel 33
Artikel 21.1–21.9	Artikel 34.1–34.9 första till tredje styckena
—	Artikel 34.9 fjärde stycket
Artikel 21.10–21.12	Artikel 34.10–34.12
Artikel 22.1	Artikel 35.1
—	Artikel 35.2
—	Artikel 35.3
Artikel 22.2	Artikel 35.4
Artikel 23	Artikel 36
—	Artikel 37
—	Artikel 40
Artikel 24.1	—
Artikel 24.2	Artikel 41
Artikel 24.3	—
Artikel 25.1	Artikel 42
Artikel 25.2	—
Artikel 26	Artikel 43

Förordning (EG) nr 343/2003	Denna förordning
Artikel 27.1 och 27.2	Artikel 44.1 och 44.2
Artikel 27.3	—
—	Artikel 45
Artikel 28	Artikel 46
—	Artikel 47
—	Artikel 48
Artikel 29	Artikel 49

Förordning (EG) nr 1560/2003	Denna förordning
Artikel 11.1	—
Artikel 13.1	Artikel 17.2 första stycket
Artikel 13.2	Artikel 17.2 andra stycket
Artikel 13.3	Artikel 17.2 tredje stycket
Artikel 13.4	Artikel 17.2 första stycket
Artikel 14	Artikel 37
Artikel 17.1	Artiklarna 9, 10, 17.2 första stycket
Artikel 17.2	Artikel 34.3

UTTALANDE FRÅN RÅDET, EUROPAPARLAMENTET OCH KOMMISSIONEN

Rådet och Europaparlamentet uppmanar kommissionen att, utan att det påverkar dess initiativrätt, överväga att revidera artikel 8.4 i den omarbetade Dublinförordningen när domstolen har avgjort mål C-648/11, MA m.fl. mot Secretary of State for the Home Department, dock senast inom de tidsfrister som anges i artikel 46 i Dublinförordningen. Därefter kommer Europaparlamentet och rådet att utöva sin lagstiftningsbehörighet med beaktande av barnets bästa.

I god kompromissanda och för att säkra att förslaget antas direkt hörsammar kommissionen denna uppmaning, men utgår ifrån att den endast gäller dessa särskilda omständigheter och inte kommer att skapa ett prejudikat.
